ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 24ης Σεπτεμβρίου 2015*

«Γλωσσικό καθεστώς — Προκηρύξεις γενικών διαγωνισμών για την πρόσληψη διοικητικών υπαλλήλων και βοηθών διοικήσεως — Επιλογή της δεύτερης γλώσσας μεταξύ τριών γλωσσών — Γλώσσα επικοινωνίας με τους υποψηφίους των διαγωνισμών — Κανονισμός 1/58 — Άρθρο 1δ, παράγραφος 1, άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, και άρθρο 28, στοιχείο στ', του ΚΥΚ — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Αναλογικότητα»

Στις υποθέσεις Τ-124/13 και Τ-191/13,

Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από τον P. Gentili, avvocato dello Stato,

προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-124/13,

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από την S. Centeno Huerta, στη συνέχεια από την J. García-Valdecasas Dorrego, abogados del Estado,

προσφεύγον στην υπόθεση Τ-191/13 και παρεμβαίνον υπέρ της Ιταλικής Δημοκρατίας στην υπόθεση Τ-124/13,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης, στην υπόθεση Τ-124/13, από τους J. Currall, B. Eggers και G. Gattinara και, στην υπόθεση Τ-191/13, από τους J. Currall, J. Baquero Cruz και B. Eggers

καθής,

με αντικείμενο, στην υπόθεση Τ-124/13, αίτημα για την ακύρωση, πρώτον, της προκηρύξεως του γενικού διαγωνισμού EPSO/AST/125/12, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων βοηθών στους τομείς του ελέγχου, των χρηματοοικονομικών/λογιστικής και της οικονομίας/στατιστικής (ΕΕ 2012, C 394 A, σ. 1), δεύτερον, της προκηρύξεως του γενικού διαγωνισμού EPSO/AST/126/12, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων βοηθών στους τομείς της βιολογίας, των βιοεπιστημών και των επιστημών υγείας, της χημείας, της φυσικής και των επιστημών των υλικών, της πυρηνικής έρευνας, των έργων πολιτικού μηχανικού και μηχανολογίας, της ηλεκτρολογίας και ηλεκτρονικής (ΕΕ 2012, C 394 A, σ. 11), και τρίτον, της προκηρύξεως του γενικού διαγωνισμού EPSO/AD/248/13, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων διοικητικών υπαλλήλων (AD 6) στους τομείς της ασφάλειας κτιρίων και των εργασιών μηχανολογίας σε ειδικές τεχνικές οικοδομών (ΕΕ 2013, C 29 A, σ. 1), και, στην υπόθεση Τ-191/13, αίτημα για την ακύρωση της προκηρύξεως του γενικού διαγωνισμού EPSO/AD/248/13,

* Γλώσσες διαδικασίας: η ιταλική και η ισπανική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία (εισηγητή), πρόεδρο, M. Kancheva και C. Wetter, δικαστές,

γραμματείς: J. Palacio-González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, και S. Bukšek Tomac, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν των επ' ακροατηρίου συζητήσεων της 26ης Φεβρουαρίου και της 4ης Μαρτίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Επιλογής Προσωπικού (EPSO) είναι διοργανικός φορέας που έχει συσταθεί δυνάμει της αποφάσεως 2002/620/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου, της Επιτροπής, του Δικαστηρίου, του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, της Επιτροπής των Περιφερειών και του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, της 25ης Ιουλίου 2002, για την ίδρυση της EPSO (ΕΕ L 197, σ. 53). Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), όπως ίσχυε πριν τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 723/2004 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 2004, για την τροποποίηση του ΚΥΚ (ΕΕ L 124, σ. 1), τα θεσμικά όργανα που έχουν υπογράψει την απόφαση αυτή έχουν αναθέσει στην EPSO, με το άρθρο 2, παράγραφος 1, την άσκηση των αρμοδιοτήτων επιλογής που έχουν παρασχεθεί, βάσει του άρθρου 30, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ και βάσει του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, στις αρμόδιες για τους διορισμούς αρχές των εν λόγω οργάνων. Το άρθρο 4 της ίδιας αποφάσεως προβλέπει ότι, ενώ, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 91α του ΚΥΚ, οι αιτήσεις και οι διοικητικές ενστάσεις σχετικά με την άσκηση των αρμοδιοτήτων που έχουν μεταβιβασθεί στην EPSO υποβάλλονται στην υπηρεσία αυτή, κάθε προσφυγή στους σχετικούς τομείς στρέφεται κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

2 Στις 7 Σεπτεμβρίου 2012 η EPSO δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (C 270 A, σ. 1) οδηγό για τους υποψηφίους γενικών διαγωνισμών (στο εξής: οδηγός). Το μέρος 3 του οδηγού, που επιγράφεται «Επικοινωνία», προβλέπει τα εξής:

«Για τη διασφάλιση της σαφήνειας και της κατανόησης των κειμένων γενικής φύσης, καθώς και των ανακοινώσεων που απευθύνονται από και προς τους υποψηφίους, οι προσκλήσεις στις διάφορες δοκιμασίες και εξετάσεις, καθώς και κάθε αλληλογραφία μεταξύ της EPSO και των υποψηφίων συντάσσονται αποκλειστικά στην αγγλική, τη γαλλική ή τη γερμανική γλώσσα.»

3 Στις 20 Δεκεμβρίου 2012 η EPSO δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την προκήρυξη του γενικού διαγωνισμού EPSO/AST/125/12, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων βοηθών στους τομείς του ελέγχου, των χρηματοοικονομικών/λογιστικής και της οικονομίας/στατιστικής (ΕΕ C 394 A, σ. 1), καθώς και την προκήρυξη του γενικού διαγωνισμού EPSO/AST/126/12, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων βοηθών στους τομείς της βιολογίας, των βιοεπιστημών και των επιστημών υγείας, της χημείας, της φυσικής και των επιστημών των υλικών, της πυρηνικής έρευνας, των έργων πολιτικού μηχανικού και μηχανολογίας, της ηλεκτρολογίας και ηλεκτρονικής (ΕΕ C 394 A, σ. 11). Στις 31 Ιανουαρίου 2013 η EPSO δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την προκήρυξη του γενικού διαγωνισμού EPSO/AD/248/13, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων διοικητικών υπαλλήλων (AD 6)

στους τομείς της ασφάλειας κτιρίων και των εργασιών μηχανολογίας σε ειδικές τεχνικές οικοδομών (ΕΕ C 29 A, σ. 1). Πρόκειται για τις προκηρύξεις διαγωνισμών των οποίων η ακύρωση ζητείται με τις υπό κρίση προσφυγές (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες προκηρύξεις).

4 Στο εισαγωγικό τμήμα καθεμίας από τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις επισημαίνεται ότι ο προαναφερθείς οδηγός «αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα» της.

5 Βάσει των όρων συμμετοχής στους διαγωνισμούς τους οποίους αφορούσαν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις, απαιτούνταν άριστη γνώση μίας από τις επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (οι οποίες, κατά τη χρονική περίοδο εκείνη, ήταν 23), η γλώσσα δε αυτή προσδιοριζόταν ως «γλώσσα 1» του διαγωνισμού, και ικανοποιητική γνώση δεύτερης γλώσσας, η οποία προσδιοριζόταν ως «γλώσσα 2» του διαγωνισμού και έπρεπε να επιλεγεί από κάθε υποψήφιο μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας, με τη διευκρίνιση ότι έπρεπε υποχρεωτικώς να είναι διαφορετική από τη γλώσσα 1 που θα επέλεγε ο ίδιος υποψήφιος (μέρος ΙΙΙ, σημείο 2.3 των προσβαλλόμενων προκηρύξεων).

6 Καθεμία από τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις περιλαμβάνει, στο ίδιο σημείο, διευκρινίσεις όσον αφορά τη δυνατότητα επιλογής της γλώσσας 2 μόνο μεταξύ των τριών προαναφερθεισών γλωσσών. Η προκήρυξη του γενικού διαγωνισμού EPSO/AD/248/13 επισημαίνει συναφώς τα εξής:

«Σύμφωνα με την απόφαση [της 27ης Νοεμβρίου 2012, Ιταλία κατά Επιτροπής (C-566/10 P, Συλλογή, EU:C:2012:752)], τα θεσμικά όργανα της ΕΕ υποχρεούνται να αναφέρουν τους λόγους για τους οποίους η επιλογή της δεύτερης γλώσσας στον παρόντα διαγωνισμό περιορίζεται σε μικρό αριθμό επίσημων γλωσσών της ΕΕ.

Συνεπώς, οι υποψήφιοι ενημερώνονται ότι οι δυνατότητες επιλογής δεύτερης γλώσσας στον παρόντα διαγωνισμό έχουν καθοριστεί βάσει του συμφέροντος της υπηρεσίας το οποίο υπαγορεύει ότι οι νεοπροσλαμβανόμενοι πρέπει να μπορούν να αναλάβουν καθήκοντα αμέσως και να είναι ικανοί να επικοινωνούν αποτελεσματικά στην καθημερινή τους εργασία. Σε διαφορετική περίπτωση, θα εμποδιζόταν σοβαρά η αποτελεσματική λειτουργία των θεσμικών οργάνων.

Βάσει μακράς πρακτικής των θεσμικών οργάνων της Ένωσης όσον αφορά τις γλώσσες που χρησιμοποιούνται για την εσωτερική επικοινωνία, και με γνώμονα τις ανάγκες των υπηρεσιών από πλευράς εξωτερικής επικοινωνίας και χειρισμού υποθέσεων, η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα εξακολουθούν να είναι οι ευρύτερα χρησιμοποιούμενες. Εξάλλου, η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα είναι με μεγάλη διαφορά οι δεύτερες γλώσσες που επιλέγουν οι περισσότεροι υποψήφιοι σε διαγωνισμούς, όταν έχουν τη δυνατότητα επιλογής της δεύτερης γλώσσας τους. Αυτό επιβεβαιώνει τα τρέχοντα εκπαιδευτικά και επαγγελματικά πρότυπα, σύμφωνα με τα οποία οι υποψήφιοι για θέσεις εργασίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορούν να θεωρούνται καλοί γνώστες τουλάχιστον μίας από τις γλώσσες αυτές. Ως εκ τούτου, στο πλαίσιο της σταθμίσεως του συμφέροντος της υπηρεσίας και των αναγκών και των ικανοτήτων των υποψηφίων, λαμβανομένου επίσης υπόψη του συγκεκριμένου πεδίου το οποίο αφορά ο παρών διαγωνισμός, είναι θεμιτή η διοργάνωση εξετάσεων στις εν λόγω τρεις γλώσσες προκειμένου να διασφαλιστεί ότι, ανεξαρτήτως πρώτης επίσημης γλώσσας, όλοι οι υποψήφιοι γνωρίζουν καλά τουλάχιστον μία από τις τρεις επίσημες γλώσσες εργασίας. Πέραν αυτού, για λόγους ίσης μεταχείρισης, όλοι οι υποψήφιοι, περιλαμβανομένων και εκείνων των οποίων πρώτη επίσημη γλώσσα είναι μία από τις γλώσσες εργασίας, υποβάλλονται υποχρεωτικά σε εξέταση δεύτερης γλώσσας για μια από τις εν λόγω γλώσσες εργασίας. Η αξιολόγηση συγκεκριμένων ικανοτήτων με τον τρόπο αυτό επιτρέπει στα θεσμικά όργανα της ΕΕ να εκτιμήσουν την ικανότητα των υποψηφίων να καταστούν άμεσα λειτουργικοί σε ένα περιβάλλον που πλησιάζει πολύ την πραγματική κατάσταση που θα αντιμετώπιζαν στη θέση εργασίας. Οι διατάξεις αυτές δεν αποκλείουν τη μεταγενέστερη εκμάθηση μιας τρίτης γλώσσας εργασίας, σύμφωνα με το άρθρο 45, παράγραφος 2, του [ΚΥΚ].»

Οι άλλες δύο προσβαλλόμενες προκηρύξεις παρέχουν κατ' ουσίαν τις ίδιες διευκρινίσεις με ελαφρώς διαφορετική διατύπωση σε ορισμένες γλωσσικές αποδόσεις.

7 Οι προκηρύξεις EPSO/AST/125/12 και EPSO/AD/248/13 προβλέπουν τη διεξαγωγή «προκαταρκτικών δοκιμασιών συμμετοχής στον διαγωνισμό», που πραγματοποιούνται με τη χρήση υπολογιστή (μέρος IV καθεμίας από τις δύο αυτές προκηρύξεις). Στην περίπτωση της προκηρύξεως του διαγωνισμού EPSO/AD/248/13, διευκρινίζεται ότι οι δοκιμασίες αυτές θα λάβουν χώρα μόνο αν ο αριθμός εγγεγραμμένων υποψηφίων, σε καθέναν από τους τομείς που αφορά ο διαγωνισμός, υπερβεί τους 1 000.

8 Οι προκηρύξεις των διαγωνισμών EPSO/AST/126/12 και EPSO/AD/248/13 περιλαμβάνουν ένα μέρος (μέρος IV της πρώτης από τις δύο αυτές προκηρύξεις και μέρος V της δεύτερης) που επιγράφεται «Συμμετοχή στον διαγωνισμό και επιλογή βάσει τίτλων». Το εν λόγω μέρος προβλέπει ότι η εξέταση των γενικών και ειδικών όρων, καθώς και η επιλογή βάσει τίτλων πραγματοποιούνται «σε ένα πρώτο στάδιο» με βάση τα στοιχεία που έχουν δηλώσει οι υποψήφιοι στην αίτηση υποψηφιότητάς τους. Συναφώς, διευκρινίζεται ότι οι απαντήσεις των υποψηφίων στις ερωτήσεις σχετικά με τους γενικούς και ειδικούς όρους θα εξετασθούν προκειμένου να εκτιμηθεί κατά πόσον αυτοί μπορούν να περιληφθούν στον κατάλογο των υποψηφίων που πληρούν όλους τους όρους συμμετοχής στον διαγωνισμό. Περαιτέρω, για όσους εκ των υποψηφίων πληρούν τους όρους συμμετοχής στον διαγωνισμό, η εξεταστική επιτροπή θα προβεί σε επιλογή βάσει τίτλων ώστε να εντοπισθούν οι υποψήφιοι που διαθέτουν τα πλέον κατάλληλα προσόντα (ιδίως διπλώματα και επαγγελματική πείρα) σε σχέση με τη φύση των καθηκόντων και τα κριτήρια επιλογής που περιγράφονται στις προκηρύξεις αυτές.

9 Η ως άνω επιλογή πραγματοποιείται αποκλειστικώς με βάση τις δηλώσεις των υποψηφίων που έχουν καταχωρισθεί στην ενότητα «αξιολογητής ταλέντου» της αιτήσεως υποψηφιότητας. Για όσους εκ των υποψηφίων λάβουν την απαιτούμενη βάση και συγκεντρώσουν την υψηλότερη βαθμολογία στα επόμενα στάδια του διαγωνισμού, οι εν λόγω δηλώσεις ελέγχονται, κατά περίπτωση, σε μεταγενέστερο χρόνο, βάσει των δικαιολογητικών που έχουν υποβληθεί από τους υποψηφίους. Η επιλογή διενεργείται σε δύο στάδια. Μία πρώτη επιλογή βάσει τίτλων διενεργείται αποκλειστικώς με βάση τις απαντήσεις που έχουν σημειωθεί στην ενότητα «αξιολογητής ταλέντου» της αιτήσεως υποψηφιότητας και τον συντελεστή σταθμίσεως καθεμίας από αυτές τις ερωτήσεις. Πριν προβεί στην εξέταση των υποψηφιοτήτων, η εξεταστική επιτροπή καθορίζει τον ως άνω συντελεστή σταθμίσεως (από 1 έως 3) σε συνάρτηση με τη σημασία που αποδίδεται σε κάθε κριτήριο το οποίο αναφέρεται στο σημείο 4 των παραρτημάτων των προσβαλλόμενων προκηρύξεων. Στη συνέχεια, πραγματοποιείται δεύτερη επιλογή των ηλεκτρονικών αιτήσεων υποψηφιότητας των υποψηφίων που έχουν λάβει τον μεγαλύτερο αριθμό μονάδων. Ο αριθμός των φακέλων που εξετάζονται κατά τη δεύτερη αυτή επιλογή αντιστοιχεί, ανά τομέα του διαγωνισμού, περίπου στο εννεαπλάσιο του αριθμού των επιτυχόντων ο οποίος προσδιορίζεται στην επίμαχη προκήρυξη διαγωνισμού. Η εξεταστική επιτροπή εξετάζει τις απαντήσεις των υποψηφίων και βαθμολογεί την κάθε απάντηση με βαθμό από 0 έως 4. Οι βαθμοί, πολλαπλασιαζόμενοι με τον συντελεστή σταθμίσεως κάθε ερωτήσεως, αθροίζονται για να προκύψει ο συνολικός βαθμός. Στη συνέχεια, η εξεταστική επιτροπή κατατάσσει τους υποψηφίους με βάση τη συνολική βαθμολογία τους.

10 Το τελικό στάδιο των διαδικασιών επιλογής τις οποίες αφορούν οι επίμαχες προκηρύξεις συνίσταται, στις μεν περιπτώσεις των προκηρύξεων των διαγωνισμών EPSO/AST/125/12 και EPSO/AD/248/13, στην προσέλευση σε «κέντρο αξιολογήσεως» (βλ., αντιστοίχως, μέρη V και VI των δύο αυτών προκηρύξεων διαγωνισμών) και, στην περίπτωση της προκηρύξεως του διαγωνισμού EPSO/AST/126/12, στη συμμετοχή σε «γενικό διαγωνισμό» (βλ. μέρος V της εν λόγω προκηρύξεως). Ο αριθμός των υποψηφίων που καλούνται στο «κέντρο αξιολογήσεως» αντιστοιχεί, ανά τομέα του διαγωνισμού, στο τριπλάσιο, κατ' ανώτατο όριο, του αριθμού των επιτυχόντων.

11 Οι προκηρύξεις των διαγωνισμών EPSO/AST/126/12 και EPSO/AD/248/13 περιλαμβάνουν παραρτήματα, καθένα εκ των οποίων αφορά έναν από τους τομείς που καλύπτονται από καθεμία εκ των δύο προκηρύξεων. Το σημείο 4 κάθε παραρτήματος απαριθμεί τα κριτήρια επιλογής που λαμβάνονται υπόψη από την εξεταστική επιτροπή για τη στάθμιση των απαντήσεων που έχουν σημειώσει οι υποψήφιοι στην ενότητα «αξιολογητής ταλέντου» της αιτήσεως υποψηφιότητας (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Μαρτίου 2013, η Ιταλική Δημοκρατία άσκησε την προσφυγή στην υπόθεση Τ-124/13.

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Ιουλίου 2013, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε να παρέμβει υπέρ της Ιταλικής Δημοκρατίας. Με διάταξη της 11ης Σεπτεμβρίου 2013, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτή την αίτηση παρεμβάσεως. Το Βασίλειο της Ισπανίας κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως στις 22 Νοεμβρίου 2013.

14 Στην υπόθεση Τ-124/13, η Ιταλική Δημοκρατία ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

15 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει τα προβαλλόμενα από την Ιταλική Δημοκρατία αιτήματα περί ακυρώσεως των προσβαλλόμενων προκηρύξεων και ζητεί, επιπλέον, την καταδίκη της Επιτροπής στα σχετικά με την παρέμβασή του δικαστικά έξοδα.

16 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Απριλίου 2013, το Βασίλειο της Ισπανίας άσκησε την προσφυγή στην υπόθεση Τ-191/13.

18 Το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προκήρυξη του διαγωνισμού EPSO/AD/248/13·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

20 Κατόπιν τροποποιήσεως της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο όγδοο τμήμα, στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η υπό κρίση υπόθεση.

21 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας κατά το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, ζήτησε από τους διαδίκους στην υπόθεση Τ-191/13 να απαντήσουν εγγράφως σε ορισμένες ερωτήσεις. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν στο αίτημα αυτό εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

22 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά τις επ' ακροατηρίου συζητήσεις της 26ης Φεβρουαρίου 2015, στην υπόθεση Τ-191/13, και της 4ης Μαρτίου 2015, στην υπόθεση Τ-124/13.

23 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην υπόθεση Τ-191/13, το Γενικό Δικαστήριο έταξε προθεσμία στο Βασίλειο της Ισπανίας για να υποβάλει εγγράφως τις παρατηρήσεις του σχετικά με ενδεχόμενη συνεκδίκαση των υπό κρίση υποθέσεων προς έκδοση κοινής αποφάσεως. Στις 3 Μαρτίου 2015 η προφορική διαδικασία περατώθηκε κατόπιν της υποβολής των εν λόγω παρατηρήσεων από το Βασίλειο της Ισπανίας.

Σκεπτικό

24 Δεδομένου ότι οι διάδικοι, απαντώντας σε προφορική ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ή, στην περίπτωση του Βασιλείου της Ισπανίας, εγγράφως (βλ. σκέψη 23 ανωτέρω), δήλωσαν ότι δεν έχουν συναφώς αντιρρήσεις, το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει να συνεκδικάσει τις υποθέσεις αυτές προς έκδοση κοινής αποφάσεως με την οποία θα περατωθεί η διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 68 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

25 Προς στήριξη της προσφυγής στην υπόθεση Τ-124/13, η Ιταλική Δημοκρατία προβάλλει επτά λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αφορά παράβαση των άρθρων 263 ΣΛΕΕ, 264 ΣΛΕΕ και 266 ΣΛΕΕ· ο δεύτερος παράβαση του άρθρου 342 ΣΛΕΕ και των άρθρων 1 και 6 του κανονισμού 1/58 του Συμβουλίου, της 15ης Απριλίου 1958, περί καθορισμού του γλωσσικού καθεστώτος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 14), όπως τροποποιήθηκε· ο τρίτος παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 3, ΕΕ, του άρθρου 18 ΣΛΕΕ, του άρθρου 22 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης που διακηρύχθηκε στη Νίκαια στις 7 Δεκεμβρίου 2000 (ΕΕ C 364, σ. 1), των άρθρων 1 και 6 του κανονισμού 1/58, του άρθρου 1δ, παράγραφοι 1 και 6, του άρθρου 27, δεύτερο εδάφιο, και του άρθρου 28, στοιχείο στ', του ΚΥΚ, καθώς και του άρθρου 1, παράγραφοι 2 και 3, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ· ο τέταρτος παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 3, ΕΕ και παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης· ο πέμπτος κατάχρηση εξουσίας και παράβαση των «ουσιωδών κανόνων που είναι συμφυείς με τη φύση και τον σκοπό των προκηρύξεων διαγωνισμών», ειδικότερα δε του άρθρου 1δ, παράγραφοι 1 και 6, του άρθρου 27, δεύτερο εδάφιο, του άρθρου 28, στοιχείο στ', του άρθρου 34, παράγραφος 3, και του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, καθώς και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας· ο έκτος παράβαση του άρθρου 18 ΣΛΕΕ, του άρθρου 24, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, του άρθρου 22 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, του άρθρου 2 του κανονισμού 1/58, και του άρθρου 1δ, παράγραφοι 1 και 6, του ΚΥΚ· και ο έβδομος παράβαση του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, των άρθρων 1 και 6 του κανονισμού 1/58, του άρθρου 1δ, παράγραφοι 1 και 6, και του άρθρου 28, στοιχείο στ', του ΚΥΚ, του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του παραστήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και «παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών».

26 Στη υπόθεση Τ-124/13, το Βασίλειο της Ισπανίας, προς στήριξη των αιτημάτων της Ιταλικής Δημοκρατίας, υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις πρέπει να ακυρωθούν διότι αντιβαίνουν στο άρθρο 22 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, στο άρθρο 342 ΣΛΕΕ, στα άρθρα 1 και 6 του κανονισμού 1/58, στα άρθρα 1δ και 27 του ΚΥΚ και στη νομολογία που έχει διαμορφωθεί κατόπιν της αποφάσεως της 27ης Νοεμβρίου 2012, Ιταλία κατά Επιτροπής (C-566/10 P, Συλλογή, EU:C:2012:752). Το Βασίλειο της Ισπανίας προσθέτει ότι οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις εισάγουν διάκριση, λόγω της αδικαιολόγητης προτεραιότητας που προσδίδουν στην αγγλική, στη

γαλλική ή στη γερμανική γλώσσα· ότι αντιβαίνουν στο άρθρο 27 του ΚΥΚ, διότι το προβλεπόμενο από αυτές σύστημα επιλογής δεν διασφαλίζει την πρόσληψη των καλύτερων υποψηφίων, και ότι παραβιάζουν την αρχή της αναλογικότητας, διότι δεν αποτελούν το βέλτιστο μέτρο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού.

27 Στην υπόθεση Τ-191/13, το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει, κατ' ουσίαν, τρεις λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αφορά παράβαση του κανονισμού 1/58, ο δεύτερος παράβαση του άρθρου 1δ του ΚΥΚ, καθώς και παραβίαση των αρχών της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αναλογικότητας, και ο τρίτος παράβαση του άρθρου 27 του ΚΥΚ.

28 Διαπιστώνεται ότι η Ιταλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας, με τους προαναφερθέντες λόγους ακυρώσεως, αμφισβητούν δύο διαφορετικές πτυχές των προσβαλλόμενων προκηρύξεων, και συγκεκριμένα, αφενός, τη δυνατότητα να επιλεγεί ως γλώσσα επικοινωνίας μεταξύ των υποψηφίων και της EPSO μόνον η αγγλική, η γαλλική ή η γερμανική και, αφετέρου, τη δυνατότητα των υποψηφίων στους διαγωνισμούς τους οποίους αφορούν οι εν λόγω προκηρύξεις να επιλέξουν τη δεύτερη γλώσσα μόνο μεταξύ των τριών προαναφερθεισών γλωσσών. Επιπλέον, στην υπόθεση Τ-191/13, το Βασίλειο της Ισπανίας αμφισβητεί μια τρίτη πτυχή της προκηρύξεως του διαγωνισμού EPSO/AD/248/13, και συγκεκριμένα τη χρήση της δεύτερης γλώσσας την οποία κάθε υποψήφιος στον διαγωνισμό τον οποίο αφορά η προκήρυξη αυτή έπρεπε να επιλέξει μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας, για ορισμένες δοκιμασίες του τελικού σταδίου του εν λόγω διαγωνισμού («κέντρο αξιολογήσεως»· βλ. σκέψη 10 ανωτέρω).

29 Υπό το πρίσμα των λόγων ακυρώσεως που έχουν προβάλει η Ιταλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας, πρέπει κατά πρώτο λόγο να εξετασθεί η νομιμότητα των δύο αμφισβητούμενων πτυχών των προσβαλλόμενων προκηρύξεων (βλ. σκέψη 28 ανωτέρω). Κατόπιν της εξετάσεως αυτής, θα πρέπει, εφόσον συντρέχει περίπτωση, να εξετασθεί η νομιμότητα της τρίτης πτυχής της προκηρύξεως του διαγωνισμού EPSO/AD/248/13, που αμφισβητείται από το Βασίλειο της Ισπανίας (βλ. σκέψη 28 ανωτέρω).

30 Εντούτοις, πριν από την εξέταση αυτή, πρέπει καταρχάς να εξετασθεί αν είναι παραδεκτός ο πρώτος λόγος ακυρώσεως τον οποίο προβάλλει το Βασίλειο της Ισπανίας στην υπόθεση Τ-191/13 και αφορά κατ' ουσίαν παράβαση του κανονισμού 1/58, δεδομένου ότι η προβαλλόμενη παράβαση αυτή αμφισβητείται από την Επιτροπή.

Επί του παραδεκτού του πρώτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση Τ-191/13

31 Στο δικόγραφο που κατέθεσε στην υπόθεση Τ-191/13, το Βασίλειο της Ισπανίας επισημαίνει ότι ζητεί την ακύρωση της προκηρύξεως του διαγωνισμού EPSO/AD/248/13 βάσει, μεταξύ άλλων, των άρθρων 1 και 6 του κανονισμού 1/58 και προσθέτει ότι, κατά την άποψή του, η επίμαχη προκήρυξη δεν συνάδει προς το θεσπιζόμενο με τον κανονισμό αυτό γλωσσικό καθεστώς.

32 Εντούτοις, η Επιτροπή διατείνεται, κατ' ουσίαν, ότι ο σχετικός με την παράβαση του κανονισμού 1/58 λόγος ακυρώσεως έχει μνημονευθεί «ακροθιγώς» από το Βασίλειο της Ισπανίας, χωρίς να είναι επαρκώς διατυπωμένος. Κατά την Επιτροπή, το επιχείρημα αυτό δεν έχει προβληθεί συμφώνως προς τις επιταγές του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991 και της σχετικής με την εφαρμογή του νομολογίας.

33 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να προσδιορίζει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων λόγων ή ισχυρισμών. Πέραν οποιουδήποτε ζητήματος ορολογίας, η έκθεση αυτή πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής, ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και το Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον

δικαστικό έλεγχό του. Για την εδραίωση ασφάλειας δικαίου και για τη διασφάλιση της ορθής απονομής της δικαιοσύνης είναι αναγκαίο, για να μπορεί μια προσφυγή να κριθεί παραδεκτή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, αλλά κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το κείμενο του δικογράφου. Ειδικότερα, μολονότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι η διατύπωση των λόγων ή ισχυρισμών της προσφυγής δεν απαιτείται να ακολουθεί την ορολογία και την απαρίθμηση που περιλαμβάνονται στον Κανονισμό Διαδικασίας και μολονότι η προβολή των λόγων ή ισχυρισμών αυτών μέσω αναφοράς στο ουσιαστικό περιεχόμενό τους και όχι στον νομικό χαρακτηρισμό τους κρίνεται επαρκής, εντούτοις, σε κάθε περίπτωση οι λόγοι αυτοί πρέπει να συνάγονται από το δικόγραφο κατά τρόπο αρκούντως σαφή. Η αόριστη και μόνο έκθεση λόγων στο δικόγραφο δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του Κανονισμού Διαδικασίας και η φράση «συνοπτική έκθεση των» λόγων ακυρώσεως, που χρησιμοποιείται στα κείμενα αυτά, σημαίνει ότι το δικόγραφο πρέπει να εξειδικεύει σε τι συνίσταται ο λόγος επί του οποίου στηρίζεται η προσφυγή (βλ. διάταξη της 28ης Απριλίου 1993, De Hoe κατά Επιτροπής, Τ-85/92, Συλλογή, EU:T:1993:39, σκέψεις 20 και 21 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

34 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι, με την εξαίρεση των λόγων ακυρώσεως δημοσίας τάξεως τους οποίους τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης υποχρεούνται, εφόσον συντρέχει περίπτωση, να ερευνούν αυτεπαγγέλτως, στον προσφεύγοντα εναπόκειται να εκθέσει, στο πλαίσιο του δικογράφου, τους λόγους τους οποίους επικαλείται προς στήριξη της προσφυγής του. Στο πλαίσιο αυτό, η αόριστη παράθεση του τίτλου ενός λόγου ακυρώσεως δεν είναι επαρκής. Πρέπει επιπλέον να προσδιορίζεται σε τι συνίσταται ο προβαλλόμενος λόγος, και συγκεκριμένα να εξειδικεύεται η σχέση του με τα αιτήματα της προσφυγής και να εξηγείται κατά ποιο τρόπο ο λόγος αυτός, αν κριθεί βάσιμος, πρέπει να οδηγήσει το δικαιοδοτικό όργανο στην αποδοχή των εν λόγω αιτημάτων.

35 Εντούτοις, κατά πάγια επίσης νομολογία, τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης, μολονότι οφείλουν, εντός των ορίων της ένδικης διαφοράς που έχουν καθορισθεί από τους διαδίκους, να αποφαίνονται μόνον επί των αιτημάτων που αυτοί έχουν διατυπώσει, εντούτοις, δεν μπορούν να περιορίζονται στην εξέταση μόνο των επιχειρημάτων που προβάλλουν οι διάδικοι προς στήριξη των αιτημάτων τους, ειδάλλως, αναλόγως της περιπτώσεως, θα υπήρχε ενδεχόμενο να στηρίξουν τις αποφάσεις τους σε εσφαλμένες νομικές εκτιμήσεις (βλ. απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2009, Επιτροπή κατά Roodhuijzen, Τ-58/08 P, Συλλογή, EU:T:2009:385, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συγκεκριμένα, όταν πρόκειται για ένδικη διαφορά στο πλαίσιο της οποίας οι διάδικοι ερίζουν ως προς την ερμηνεία και την εφαρμογή διατάξεως του δικαίου της Ένωσης, εναπόκειται στα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης να εφαρμόζουν όλους τους ουσιώδεις για την επίλυση της διαφοράς κανόνες δικαίου επί των πραγματικών περιστατικών που θέτουν υπόψη τους οι διάδικοι. Πράγματι, δυνάμει της αρχής iura novit curia, ο προσδιορισμός του νοήματος του νόμου δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της αρχής της ελεύθερης διαθέσεως του αντικειμένου της δίκης από τους διαδίκους (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Roodhuijzen, EU:T:2009:385, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

36 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι το παραδεκτό λόγου ακυρώσεως δεν εξαρτάται από τη χρήση συγκεκριμένης ορολογίας. Αρκεί η ουσία του λόγου να συνάγεται, κατά τρόπο αρκούντως σαφή, από το κείμενο του δικογράφου. Επιπλέον, το παραδεκτό λόγου ακυρώσεως δεν εξαρτάται από την επίκληση συγκεκριμένων κανόνων ή αρχών δικαίου. Πράγματι, στα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης εναπόκειται να προσδιορίζουν τις σχετικές διατάξεις και να τις εφαρμόζουν επί των πραγματικών περιστατικών που θέτουν υπόψη τους οι διάδικοι, έστω και αν αυτοί δεν έχουν κάνει μνεία των σχετικών διατάξεων ή έχουν επικαλεσθεί διαφορετικές διατάξεις.

37 Τέλος, από τη μνημονευόμενη στη σκέψη 35 ανωτέρω νομολογία προκύπτει επίσης ότι, όταν ο προσφεύγων έχει παραδεκτώς προβάλει ορισμένο λόγο ακυρώσεως, τα δικαιοδοτικά όργανα, κατά την εξέταση του λόγου αυτού, δεν μπορούν να περιορίζονται μόνο στα προβαλλόμενα από τον εν λόγω διάδικο επιχειρήματα, αλλά πρέπει να προβαίνουν σε πλήρη εξέταση της προσφυγής,

λαμβάνοντας υπόψη όλους τους εφαρμοστέους κανόνες και αρχές δικαίου, προκειμένου ακριβώς να μην στηρίξουν την απόφασή τους σε εσφαλμένες νομικές εκτιμήσεις, ενδεχόμενο στην αποτροπή του οποίου αποσκοπεί η ως άνω νομολογία.

38 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, σε αντίθεση με την άποψη της Επιτροπής, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το Βασίλειο της Ισπανίας δεν έχει προβάλει παραδεκτώς, με το δικόγραφό του στην υπόθεση Τ-191/13, λόγο ακυρώσεως που αφορά την παράβαση του κανονισμού 1/58. Συγκεκριμένα, το Βασίλειο της Ισπανίας, στο σημείο 27 του εν λόγω δικογράφου, δεν περιορίσθηκε απλώς σε αόριστη αναφορά στον ως άνω κανονισμό. Στο σημείο 30 του δικογράφου αυτού, το Βασίλειο της Ισπανίας επισήμανε σαφώς ότι, κατά την άποψή του, η προσβαλλόμενη προκήρυξη δεν ήταν σύμφωνη με το θεσπιζόμενο με τον εν λόγω κανονισμό γλωσσικό καθεστώς. Στη συνέχεια, ασχολήθηκε, σε δύο ολόκληρα τμήματα του δικογράφου αυτού, με την εξέταση των ζητημάτων που αφορούν το εν λόγω καθεστώς. Τα υπόλοιπα μέρη του ως άνω δικογράφου περιλαμβάνουν επίσης πολλές αναφορές στον κανονισμό 1/58 και στο γλωσσικό καθεστώς που αυτός καθιερώνει.

39 Μεταξύ άλλων, στο σημείο 68 του δικογράφου στην υπόθεση Τ-191/13, το Βασίλειο της Ισπανίας διατείνεται ότι «ο περιορισμός της επιλογής της γλώσσας επικοινωνίας με την EPSO σε τρεις μόνο γλώσσες αντιβαίνει στο καθεστώς που καθιερώνει ο κανονισμός 1/58». Πρέπει επίσης να παρατεθεί το σημείο 96 του εν λόγω δικογράφου, το οποίο περιλαμβάνεται στο τελευταίο τμήμα του, με τίτλο «Συμπέρασμα», και εκθέτει τα εξής:

«[Η] [προσβαλλόμενη] προκήρυξη καθιστά άνευ περιεχομένου το άρθρο 1 του κανονισμού 1/58 […], καθόσον στην πράξη δεν επιτρέπει τη χρήση και την αξιολόγηση άλλων επίσημων γλωσσών της Ένωσης πλην της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας, χωρίς ο περιορισμός αυτός να δικαιολογείται με βάση συγκεκριμένους αντικειμενικούς λόγους συνδεόμενους με τις προς πλήρωση θέσεις. Η προσβαλλόμενη […] προκήρυξη δεν αποτελεί προσαρμογή, αλλ' αντιθέτως πραγματική τροποποίηση του συνολικού γλωσσικού καθεστώτος που καθιερώνει το άρθρο 1 του κανονισμού 1».

40 Επομένως, ο προβαλλόμενος από το Βασίλειο της Ισπανίας πρώτος λόγος ακυρώσεως, που αφορά παράβαση του κανονισμού 1/58, ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991 και, κατά συνέπεια, είναι παραδεκτός.

Επί του περιορισμού των γλωσσών που μπορούν να χρησιμοποιούνται για την επικοινωνία μεταξύ των υποψηφίων και της EPSO

41 Στην υπόθεση Τ-124/13, η πτυχή αυτή των προσβαλλόμενων προκηρύξεων καλύπτεται από τον έκτο λόγο ακυρώσεως που προβάλλει η Ιταλική Δημοκρατία, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 18 ΣΛΕΕ, του άρθρου 24, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, του άρθρου 22 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, του άρθρου 2 του κανονισμού 1/58, καθώς και του άρθρου 1δ, παράγραφοι 1 και 6, του ΚΥΚ.

42 Κατά την Ιταλική Δημοκρατία, ο επίμαχος περιορισμός συνιστά πρόδηλη παράβαση του άρθρου 18 ΣΛΕΕ, του άρθρου 24, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, του άρθρου 22 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, του άρθρου 2 του κανονισμού 1/58, καθώς και του άρθρου 1δ, παράγραφοι 1 και 6, του ΚΥΚ. Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι από τις διατάξεις αυτές προκύπτει σαφώς ότι οι πολίτες της Ένωσης έχουν δικαίωμα να απευθύνονται στα θεσμικά όργανα της Ένωσης χρησιμοποιώντας οποιαδήποτε από τις 23 επίσημες γλώσσες και να λαμβάνουν τις απαντήσεις των θεσμικών οργάνων στην ίδια γλώσσα. Το συμπέρασμα αυτό προκύπτει επίσης από την απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752). Ο προαναφερθείς περιορισμός συνιστά διάκριση εις βάρος των πολιτών που προέρχονται από κράτη μέλη πλην εκείνων των οποίων η επίσημη γλώσσα είναι η αγγλική, η γαλλική ή η γερμανική.

43 Η Ιταλική Δημοκρατία δεν δέχεται την άποψη ότι η συμμετοχή σε διαγωνισμό για την πρόσληψη υπαλλήλων ή μελών του λοιπού προσωπικού της Ένωσης δεν αποτελεί μορφή συμμετοχής των πολιτών στη δημοκρατική ζωή της Ένωσης. Αντιθέτως, φρονεί ότι η διαδικασία διαγωνισμού και η χρησιμοποιούμενη γλώσσα επικοινωνίας αποτελούν «συστατικά στοιχεία σχέσεως συνταγματικής υφής μεταξύ του ενδιαφερόμενου πολίτη και της Ένωσης». Η Ιταλική Δημοκρατία συνάγει από τα ανωτέρω ότι «η γλώσσα του διαγωνισμού πρέπει να είναι η γλώσσα του πολίτη». Εξάλλου, στηριζόμενη στην απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752), αντικρούει την άποψη ότι η συμμετοχή σε διαγωνισμό αφορά την εσωτερική λειτουργία διεθνούς οργανισμού. Κατ' αυτήν, πρόκειται για σχέση μεταξύ του αντίστοιχου θεσμικού οργάνου και ενός υποκειμένου δικαίου (πολίτη), το οποίο δεν έχει ακόμη ενταχθεί στο προσωπικό του εν λόγω οργάνου.

44 Στο υπόμνημα παρεμβάσεως που κατέθεσε, το Βασίλειο της Ισπανίας συντάσσεται με τα επιχειρήματα που προβάλλει η Ιταλική Δημοκρατία. Το Βασίλειο της Ισπανίας διατείνεται ότι ο περιορισμένος αριθμός γλωσσών που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την επικοινωνία μεταξύ των υποψηφίων και της EPSO παρέχει, στην πράξη, ανταγωνιστικό πλεονέκτημα σε όλους τους υποψηφίους που έχουν ως πρώτη γλώσσα τους μία εκ των τριών προσδιοριζόμενων γλωσσών (αγγλική, γαλλική, γερμανική). Κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, ο περιορισμός των γλωσσών που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την επικοινωνία με την EPSO θα μπορούσε να γίνει «κατανοητός» για λειτουργικούς λόγους, ο περιορισμός όμως στις τρεις και μόνο προαναφερθείσες γλώσσες αντίκειται στον κανονισμό 1/58. Επιπλέον, τέτοιου είδους περιορισμός εισάγει διάκριση. Το Βασίλειο της Ισπανίας αντικρούει, και αυτό, την άποψη ότι η πρόσληψη από θεσμικό όργανο υπαλλήλων ή μελών λοιπού προσωπικού αποτελεί ζήτημα αμιγώς εσωτερικής φύσεως.

45 Στην υπόθεση T-191/13, όπως επισημάνθηκε (βλ. σκέψεις 38 και 39 ανωτέρω), το Βασίλειο της Ισπανίας, με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, διατείνεται ότι η δυνατότητα χρήσεως μόνο της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας ως γλώσσας επικοινωνίας μεταξύ της EPSO και των υποψηφίων στον διαγωνισμό τον οποίο αφορά η προκήρυξη EPSO/AD/248/13, αντιβαίνει στο θεσπιζόμενο με τον κανονισμό 1/58 γλωσσικό καθεστώς.

46 Η Επιτροπή απαντά καταρχάς ότι οι μνημονευόμενες από την Ιταλική Δημοκρατία σκέψεις της αποφάσεως Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752), δεν έχουν καμία σχέση με το ζήτημα των γλωσσών που χρησιμοποιούνται στις δοκιμασίες διαγωνισμού, αλλά αφορούν το διαφορετικό ζήτημα της δημοσιεύσεως των προκηρύξεων των διαγωνισμών. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή υπενθυμίζει επίσης ότι κατά τη νομολογία, και ιδίως κατά την απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2003, Kik κατά ΓΕΕΑ (C-361/01 P, Συλλογή, EU:C:2003:434, σκέψη 82), οι πολυάριθμες αναφορές που κάνει η Συνθήκη ΛΕΕ στη χρήση γλωσσών εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν μπορούν να θεωρηθούν ως έκφραση μιας γενικής αρχής του δικαίου της Ένωσης κατ' επιταγή της οποίας κάθε πολίτης έχει το δικαίωμα να συντάσσεται στη γλώσσα του, σε όλες τις περιπτώσεις, οποιοδήποτε έγγραφο μπορεί να επηρεάσει τα συμφέροντά του.

47 Επιπλέον, η Επιτροπή διατείνεται ότι οι υποψήφιοι σε διαγωνισμό βρίσκονται σε μια «ενδιάμεση κατάσταση». Ασφαλώς, μπορούν να λάβουν γνώση της διοργανώσεως διαδικασίας διαγωνισμού συμβουλευόμενοι την προκήρυξη του διαγωνισμού που δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, λόγος για τον οποίο οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις δημοσιεύθηκαν σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ένωσης. Εντούτοις, στην περίπτωση κατά την οποία ο υποψήφιος έλθει σε επικοινωνία με τη διοίκηση ενόψει της συμμετοχής του στον διαγωνισμό, θα ήταν θεμιτό να προσδοκάται από αυτόν η γνώση τουλάχιστον μίας επίσημης γλώσσας διαφορετικής από τη μητρική του γλώσσα.

48 Κατά την Επιτροπή, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι οι γλωσσικές ικανότητες των υποψηφίων σε διαγωνισμό έχουν δευτερεύουσα σημασία. Η άποψη αυτή θα ήταν αντίθετη προς την αρχή της λειτουργικής αυτονομίας των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, η οποία κατοχυρώνεται με τα άρθρα 335 ΣΛΕΕ και 336 ΣΛΕΕ. Δυνάμει της αρχής αυτής, ο καθορισμός των γλωσσικών αναγκών της υπηρεσίας είναι ζήτημα αποκλειστικώς των θεσμικών οργάνων, και όχι των κρατών μελών. Με

την απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752, σκέψεις 87 και 88), έχει επίσης αναγνωρισθεί ότι το συμφέρον της υπηρεσίας συνιστά θεμιτό σκοπό που μπορεί να δικαιολογεί περιορισμούς στην εφαρμογή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων με βάση τη γλώσσα κατά το άρθρο 1δ του ΚΥΚ.

49 Η Επιτροπή υποστηρίζει, ως εκ τούτου, ότι δεν μπορεί να είναι βάσιμη η απαίτηση να μπορούν οι υποψήφιοι, στο πλαίσιο της διαδικασίας διαγωνισμού, να χρησιμοποιούν αδιακρίτως οποιαδήποτε επίσημη γλώσσα της Ένωσης. Τα θεσμικά όργανα χρειάζονται προσωπικό που να μπορεί να αναλάβει αμέσως καθήκοντα και, επομένως, είναι αναπόφευκτο, κατά την επικοινωνία διοικητικής φύσεως σχετικά με τη διεξαγωγή του διαγωνισμού, ο υποψήφιος να πρέπει να μπορεί να επικοινωνεί σε γλώσσες χρήσιμες για τα θεσμικά όργανα, όπως είναι η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα. Η διοικητική επικοινωνία αυτή αποτελεί ούτως ή άλλως στοιχείο του πλαισίου εργασίας στο οποίο θα ενταχθεί ο υποψήφιος, εφόσον επιτύχει στον διαγωνισμό.

50 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, η επικοινωνία μεταξύ των υποψηφίων και της EPSO αφορά στοιχειώδεις πληροφορίες σχετικά με τη διεξαγωγή των δοκιμασιών και τα διάφορα στάδια της διαδικασίας του διαγωνισμού. Σε σχέση με το απαιτούμενο βάσει των προσβαλλόμενων προκηρύξεων επίπεδο γνώσεως και χρήσεως της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας, υποψήφιος του οποίου οι γλωσσικές γνώσεις δεν του επιτρέπουν να κατανοήσει έστω την εν λόγω επικοινωνία, η οποία συντάσσεται σε μία από τις προαναφερθείσες γλώσσες, δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να προσδοκά την ενδεχόμενη πρόσληψή του σε θεσμικό όργανο της Ένωσης. Για τους ίδιους λόγους, οι υποψήφιοι που έχουν ως μητρική γλώσσα τους την αγγλική, τη γαλλική ή τη γερμανική δεν απολαύουν κανενός απολύτως πλεονεκτήματος. Προς στήριξη των επιχειρημάτων της, η Επιτροπή επικαλείται στατιστικά στοιχεία σχετικά με τον διαγωνισμό τον οποίο αφορά η προκήρυξη EPSO/AST/126, από τα οποία προκύπτει, κατ' αυτήν, ότι οι υποψήφιοι ιταλικής ιθαγένειας είχαν καταταγεί στις πρώτες θέσεις του πίνακα των εγκεκριμένων υποψηφιοτήτων.

51 Εξάλλου, οι γενικές πληροφορίες σχετικά με τις διαδικασίες διαγωνισμών που περιέχονται τόσο στον ιστότοπο της EPSO όσο και στον οδηγό δημοσιεύονται σε όλες τις επίσημες γλώσσες. Κατά την Επιτροπή, η επιβολή στην EPSO της υποχρεώσεως να διασφαλίζει τη μετάφραση όλων των παραλαμβανόμενων αιτήσεων υποψηφιότητας, από τη μητρική γλώσσα του υποψηφίου στην αγγλική, γαλλική ή γερμανική γλώσσα, θα ήταν προδήλως ασύμβατη με το συμφέρον της υπηρεσίας. Εξάλλου, τυχόν μετάφραση των βιογραφικών σημειωμάτων των υποψηφίων θα απέβαινε εις βάρος τους, διότι αυτοί δεν θα μπορούσαν να ελέγξουν το περιεχόμενο των στοιχείων που έχουν οι ίδιοι παράσχει.

52 Προς τον σκοπό της εξετάσεως των επιχειρημάτων αυτών, πρέπει καταρχάς να υπομνησθεί το γράμμα των σχετικών διατάξεων του κανονισμού 1/58. Ο κανονισμός αυτός προβλέπει, στο άρθρο 1, όπως ίσχυε κατά το χρόνο της δημοσιεύσεως των προσβαλλόμενων προκηρύξεων, τα εξής:

«Οι επίσημες γλώσσες και οι γλώσσες εργασίας των οργάνων της Ένωσης είναι η αγγλική, η βουλγαρική, η γαλλική, η γερμανική, η δανική, η ελληνική, η εσθονική, η ιρλανδική, η ισπανική, η ιταλική, η [λεττονική], η λιθουανική, η μαλτέζικη, η ολλανδική, η ουγγρική, η πολωνική, η πορτογαλική, η ρουμανική, η σλοβακική, η σλοβενική, η σουηδική, η τσεχική και η φινλανδική.»

53 Το άρθρο 2 του ίδιου κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Τα έγγραφα τα οποία απευθύνονται προς τα όργανα της Κοινότητος από κράτος μέλος ή πρόσωπο που υπάγεται στη δικαιοδοσία κράτους μέλους, συντάσσονται στη γλώσσα του κράτους αυτού.»

54 Το άρθρο 6 του κανονισμού 1/58 προβλέπει ότι τα θεσμικά όργανα δύνανται, με τους εσωτερικούς κανονισμούς τους, να καθορίζουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής του θεσπιζόμενου με τον εν λόγω κανονισμό γλωσσικού καθεστώτος. Εντούτοις, όπως διαπίστωσε το Δικαστήριο στη σκέψη 67 της αποφάσεως Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752), τα θεσμικά όργανα τα οποία αφορούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις (τα οποία είναι τα ίδια με τα όργανα τα οποία αφορούσαν

οι επίμαχες στην υπόθεση εκείνη προκηρύξεις διαγωνισμών) δεν έχουν καθορίσει, με τους εσωτερικούς κανονισμούς τους, τις λεπτομέρειες εφαρμογής του γλωσσικού καθεστώτος βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 1/58. Το Δικαστήριο διευκρίνισε επίσης ότι οι προκηρύξεις των διαγωνισμών δεν μπορούν στο πλαίσιο αυτό να λογισθούν ως εσωτερικοί κανονισμοί.

55 Πριν την έκδοση της αποφάσεως Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752), το Γενικό Δικαστήριο είχε κρίνει ότι ο κανονισμός 1/58 δεν έχει εφαρμογή στις σχέσεις μεταξύ των θεσμικών οργάνων και των υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού τους, καθόσον καθορίζει αποκλειστικώς το γλωσσικό καθεστώς που ισχύει μεταξύ των θεσμικών οργάνων και κράτους μέλους ή προσώπου υπαγομένου στη δικαιοδοσία ορισμένου από τα κράτη μέλη. Το Γενικό Δικαστήριο είχε επίσης κρίνει ότι οι υπάλληλοι και μέλη του λοιπού προσωπικού της Ένωσης, καθώς και οι υποψήφιοι για τέτοιες θέσεις, υπάγονται στην αποκλειστική δικαιοδοσία της Ένωσης όσον αφορά την εφαρμογή των διατάξεων του ΚΥΚ, περιλαμβανομένων των διατάξεων που αφορούν την πρόσληψη σε θεσμικό όργανο. Κατά την ίδια νομολογία, η εξομοίωση, όσον αφορά το εφαρμοστέο γλωσσικό καθεστώς, των υποψηφίων για τέτοιες θέσεις προς τους υπαλλήλους και μέλη του λοιπού προσωπικού της Ένωσης δικαιολογούνταν από το ότι οι εν λόγω υποψήφιοι έρχονται σε επικοινωνία με θεσμικό όργανο της Ένωσης ενόψει και μόνο της επιδιωκόμενης προσλήψεως σε θέση υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού για την οποία ορισμένες γλωσσικές γνώσεις είναι αναγκαίες και μπορούν να ζητηθούν βάσει των διατάξεων που ισχύουν για την πρόσβαση στη θέση αυτή. Η ως άνω νομολογία έκανε επίσης αναφορά στο άρθρο 6 του κανονισμού 1/58 και στην προβλεπόμενη κατά το άρθρο αυτό δυνατότητα των θεσμικών οργάνων να καθορίζουν, με τους εσωτερικούς κανονισμούς τους, τις λεπτομέρειες εφαρμογής του ισχύοντος γλωσσικού καθεστώτος (βλ., συναφώς, απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 2008, Ιταλία κατά Επιτροπής, Τ-185/05, Συλλογή, EU:T:2008:519, σκέψεις 117 έως 119 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

56 Εντούτοις, μετά την απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752), οι ως άνω εκτιμήσεις δεν θα μπορούσαν πλέον να θεωρηθούν ως ισχύουσες. Πράγματι, το Δικαστήριο έκρινε ότι, ελλείψει ειδικών κανονιστικών διατάξεων που να ισχύουν για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό, και ελλείψει συναφών διατάξεων στους εσωτερικούς κανονισμούς των οικείων θεσμικών οργάνων, από καμία διάταξη δεν προκύπτει ότι οι σχέσεις μεταξύ των εν λόγω θεσμικών οργάνων και των υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού τους εξαιρούνται εντελώς από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1/58. Κατά το Δικαστήριο, το ίδιο ισχύει κατά μείζονα λόγο όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ των θεσμικών οργάνων και των υποψηφίων σε γενικό διαγωνισμό οι οποίοι καταρχήν δεν είναι υπάλληλοι ούτε ανήκουν στο λοιπό προσωπικό (απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2012:752, σκέψεις 68 και 69).

57 Με αυτά τα δεδομένα, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Επιτροπής (βλ. σκέψη 46 ανωτέρω) ότι το προαναφερθέν τμήμα της αποφάσεως Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752) δεν ασκεί επιρροή στη νομιμότητα του περιορισμού της επιλογής των γλωσσών επικοινωνίας μεταξύ των υποψηφίων και της EPSO. Πράγματι, στο τμήμα αυτό της αποφάσεώς του, το Δικαστήριο εξέτασε κατά πόσον ο κανονισμός 1/58 είναι εφαρμοστέος στην περίπτωση υποψηφίων σε διαγωνισμό και έδωσε καταφατική απάντηση. Η απάντηση αυτή ισχύει επίσης για την εξέταση του ζητήματος που εγείρεται με τον έκτο και τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που προβάλλουν αντιστοίχως η Ιταλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας.

58 Εξάλλου, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Επιτροπής (βλ. σκέψη 47 ανωτέρω) ότι οι υποψήφιοι σε διαγωνισμό βρίσκονται σε «ενδιάμεση κατάσταση».

59 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλεί η Επιτροπή από την απόφαση Kik κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 46 ανωτέρω (EU:C:2003:434, σκέψη 82), αρκεί να επισημανθεί ότι, σε αντίθεση με το Γραφείο εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), του οποίου το γλωσσικό καθεστώς αφορούσε η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση, τα θεσμικά όργανα για τα οποία εκδόθηκαν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις δεν

υπόκεινται σε ειδικό γλωσσικό καθεστώς (απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EE:C:2012:752, σκέψη 86). Τα εν λόγω όργανα υπόκεινται στο θεσπιζόμενο με τον κανονισμό 1/58 γλωσσικό καθεστώς.

60 Βάσει των ανωτέρω εκτιμήσεων και δεδομένου του σαφούς και μη αμφίσημου γράμματος του άρθρου 2 του κανονισμού 1/58, συνάγεται ότι οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις, καθόσον προβλέπουν ότι οι υποψήφιοι στους επίμαχους διαγωνισμούς υποχρεούνται να επικοινωνούν με την EPSO σε γλώσσα που επιλέγουν οι ίδιοι μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας, συνεπάγονται παράβαση του κανονισμού 1/58. Ο λόγος αυτός αρκεί για να δικαιολογήσει την ακύρωση των προσβαλλόμενων προκηρύξεων, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθεί, όπως ζητούν η Ιταλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας, αν ο σχετικός όρος συνεπάγεται απαγορευόμενη διάκριση με βάση τη γλώσσα.

61 Πράγματι, η αίτηση υποψηφιότητας αποτελεί αναμφίβολα κείμενο απευθυνόμενο στα θεσμικά όργανα που έχουν ιδρύσει την EPSO από πρόσωπο υποκείμενο στη δικαιοδοσία κράτους μέλους, δηλαδή από τον υποψήφιο. Ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2 του κανονισμού 1/58, το πρόσωπο αυτό (ο υποψήφιος) έχει το δικαίωμα να επιλέξει μία από τις απαριθμούμενες στο άρθρο 1 του ίδιου κανονισμού επίσημες γλώσσες ως γλώσσα συντάξεως του εν λόγω κειμένου. Οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις, καθόσον περιορίζουν την επιλογή αυτή στην αγγλική, στη γαλλική ή στη γερμανική γλώσσα, παραβιάζουν τις εν λόγω διατάξεις. Το ίδιο ισχύει και για τη λοιπού περιεχομένου επικοινωνία που τυχόν χρειαστεί να έχει ο υποψήφιος με την EPSO σε σχέση με τον διαγωνισμό τον οποίο αφορούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις.

62 Εξάλλου, οι ατομικές ανακοινώσεις τις οποίες απευθύνει η EPSO σε κάθε υποψήφιο που έχει υποβάλει αίτηση υποψηφιότητας συνιστούν απαντήσεις, κατά την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού 1/58, στην αίτηση υποψηφιότητας και στα λοιπά κείμενα που έχει ενδεχομένως υποβάλει στην υπηρεσία αυτή ο εν λόγω υποψήφιος. Ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν της τελευταίας αυτής διατάξεως, οι εν λόγω απαντήσεις πρέπει να συντάσσονται στη γλώσσα που έχει επιλέξει ο υποψήφιος, μεταξύ όλων των επίσημων γλωσσών, για τη σύνταξη των κειμένων του. Επίσης, οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις είναι αντίθετες προς τον ως άνω κανονισμό, καθόσον προβλέπουν ότι η EPSO απευθύνει ατομικές ανακοινώσεις στους υποψηφίους σε γλώσσα που έχουν αυτοί επιλέξει μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας, και όχι μεταξύ όλων των επίσημων γλωσσών.

63 Η τήρηση, εκ μέρους της EPSO, της απορρέουσας από το άρθρο 2 του κανονισμού 1/58 υποχρεώσεώς της να επικοινωνεί με τους υποψηφίους στους διαγωνισμούς που αφορούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις στη γλώσσα που αυτοί έχουν ελεύθερα επιλέξει μεταξύ όλων των επίσημων γλωσσών, και όχι αποκλειστικώς στην αγγλική, στη γαλλική ή στη γερμανική γλώσσα, έχει ιδιαίτερη σημασία στις περιπτώσεις στις οποίες οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις προβλέπουν «επιλογή βάσει τίτλων» (βλ. σκέψεις 8 και 9 ανωτέρω), πραγματοποιούμενη «με βάση τα στοιχεία που [έχουν δηλώσει οι υποψήφιοι] στην αίτηση υποψηφιότητας». Ειδικότερα, οι δηλώσεις αυτές θα πρέπει να μπορούν να γίνονται στη γλώσσα επιλογής κάθε υποψηφίου, ενδεχομένως στη μητρική του γλώσσα, και όχι σε γλώσσα η οποία, για ορισμένους εκ των υποψηφίων, δεν είναι η γλώσσα στην οποία μπορεί αυτός να εκφράζεται καλύτερα, έστω και αν έχει ικανοποιητική γνώση της γλώσσας αυτής.

64 Το γεγονός ότι, κατά το μέρος 3 του οδηγού, η επιλογή των γλωσσών επικοινωνίας των υποψηφίων με την EPSO είναι περιορισμένη «[π]ροκειμένου να διασφαλίζεται η σαφήνεια και η κατανόηση των κειμένων γενικού χαρακτήρα και των ανακοινώσεων που απευθύνονται στους υποψηφίους ή προέρχονται από αυτούς» δεν μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Η επιβληθείσα από την EPSO υποχρεωτική χρήση μίας εκ των τριών προαναφερθεισών γλωσσών από υποψηφίους που θα προτιμούσαν να επικοινωνήσουν με την υπηρεσία αυτή σε μια άλλη επίσημη γλώσσα δεν δύναται «να διασφαλί[σει] [τη] σαφήνεια και [την] κατανόηση», από τους υποψηφίους αυτούς, των κειμένων γενικού χαρακτήρα και των ανακοινώσεων που τους απευθύνει η EPSO. Το ίδιο ισχύει και για την

κατανόηση, εκ μέρους της EPSO, της προερχόμενης από τους υποψηφίους αυτούς επικοινωνίας, καθόσον η σαφήνειά της ενδέχεται να επηρεασθεί από το ότι θα έχει συνταχθεί σε γλώσσα που δεν αποτελεί τη γλώσσα πρώτης επιλογής των εν λόγω υποψηφίων.

65 Εν πάση περιπτώσει, αρκεί να σημειωθεί ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 1/58 δεν προβλέπει εξαιρέσεις από την επιβαλλόμενη με αυτό υποχρέωση, οι οποίες να στηρίζονται στους λόγους που απαριθμούνται στο μέρος 3 του οδηγού ή σε άλλους λόγους (βλ., συναφώς και κατ' αναλογίαν, απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2012:752, σκέψη 72).

66 Οι ανωτέρω σκέψεις καθιστούν επίσης δυνατή την απόρριψη των λοιπών επιχειρημάτων της Επιτροπής.

67 Το επιχείρημα το οποίο αφορά την αυτονομία των θεσμικών οργάνων της Ένωσης (βλ. σκέψη 48 ανωτέρω) δεν ευσταθεί. Ασφαλώς, η νομολογία αναγνωρίζει την αρχή της λειτουργικής αυτονομίας των θεσμικών οργάνων της Ένωσης ως προς την επιλογή των υπαλλήλων ή των μελών του λοιπού προσωπικού τους, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 2 του ΚΥΚ. Επομένως, τα όργανα αυτά διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και αυτονομία ως προς τη δημιουργία θέσεων υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού, ως προς την επιλογή του υπαλλήλου ή του μέλους του λοιπού προσωπικού για την πλήρωση της δημιουργηθείσας θέσεως και ως προς τη φύση της σχέσεως εργασίας που τα συνδέει με μέλος του λοιπού προσωπικού (βλ., συναφώς, απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2005, AB, C-288/04, Συλλογή, EU:C:2005:526, σκέψεις 26 και 28). Εντούτοις, η αυτονομία αυτή δεν απαλλάσσει τα όργανα από την υποχρέωση τηρήσεως των εφαρμοστέων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένων των διατάξεων του άρθρου 2 του κανονισμού 1/58, οι οποίες έχουν παραβιασθεί εν προκειμένω.

68 Πρέπει να επισημανθεί ότι η ανάγκη συμμορφώσεως προς τις απορρέουσες από τον κανονισμό 1/58 υποχρεώσεις δεν έχει ως συνέπεια να εμποδίζει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να καθορίζουν τα ίδια, κατά την άσκηση της λειτουργικής τους αυτονομίας την οποία μνημονεύει η Επιτροπή, τις ανάγκες τους από απόψεως γλωσσών. Το επίμαχο στην εξεταζόμενη υπόθεση άρθρο 2 του κανονισμού 1/58 δεν αντιτίθεται σε όρο προκηρύξεως διαγωνισμού που απαιτεί ειδικές γλωσσικές γνώσεις από τους υποψηφίους στον διαγωνισμό. Το εν λόγω άρθρο προβλέπει απλώς ότι, ακόμη και σε μια τέτοια περίπτωση, η εκδούσα την προκήρυξη υπηρεσία, εν προκειμένω η EPSO, πρέπει να επικοινωνεί με κάθε υποψήφιο στην επίσημη γλώσσα που αυτός έχει επιλέξει, και όχι σε γλώσσα που πρέπει να επιλεγεί από περιορισμένο αριθμό γλωσσών, ακόμη και αν η γνώση μίας τουλάχιστον από τις γλώσσες αυτές απαιτείται από κάθε υποψήφιο για τη συμμετοχή του στον διαγωνισμό.

69 Το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η επικοινωνία μεταξύ των υποψηφίων και της EPSO αφορά στοιχειώδεις πληροφορίες τις οποίες ένας υποψήφιος με ικανοποιητική για τη συμμετοχή στον διαγωνισμό γνώση της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας δεν θα είχε καμία δυσχέρεια να κατανοήσει, πρέπει επίσης να απορριφθεί, όπως και το επιχείρημα ότι είναι ασύμβατη προς το συμφέρον της υπηρεσίας η υποχρεωτική μετάφραση των αιτήσεων υποψηφιότητας από τις γλώσσες συντάξεώς τους στην αγγλική, στη γαλλική ή στη γερμανική γλώσσα. Το άρθρο 2 του κανονισμού 1/58 δεν προβλέπει εξαιρέσεις από την επιβαλλόμενη με αυτό υποχρέωση, οι οποίες να στηρίζονται σε λόγους αναγόμενους στο συμφέρον της υπηρεσίας ή σε άλλους λόγους. Εξάλλου, έχει επισημανθεί ότι το άρθρο αυτό παρέχει στο πρόσωπο που απευθύνει κείμενο σε θεσμικό όργανο τη δυνατότητα να επιλέξει τη γλώσσα για τη σύνταξη του κειμένου αυτού και επιβάλλει στα θεσμικά όργανα την υποχρέωση να απαντούν στο εν λόγω πρόσωπο στην ίδια γλώσσα, ανεξαρτήτως του αν το πρόσωπο αυτό έχει ενδεχομένως γνώση άλλης γλώσσας.

70 Τέλος, δεν ευσταθεί το επιχείρημα ότι οι πληροφορίες που περιέχονται στον ιστότοπο της EPSO και στον οδηγό είναι διαθέσιμες σε όλες τις επίσημες γλώσσες, ούτε το επιχείρημα ότι οι υποψήφιοι ιταλικής ιθαγένειας δεν υπέστησαν βλάβη λόγω του αποκλεισμού της χρήσεως της ιταλικής γλώσσας για την επικοινωνία τους με την EPSO.

71 Ως προς το πρώτο επιχείρημα, αρκεί να επισημανθεί ότι, εν προκειμένω, τίθεται ζήτημα σχετικά με τη γλώσσα που χρησιμοποιείται στην ατομική επικοινωνία μεταξύ των υποψηφίων και της EPSO, και ότι τα προβαλλόμενα στοιχεία δεν ασκούν επιρροή στην υποχρέωση της υπηρεσίας αυτής να τηρεί το άρθρο 2 του κανονισμού 1/58, όσον αφορά την εν λόγω επικοινωνία.

72 Ως προς το δεύτερο επιχείρημα, αρκεί να επισημανθεί ότι η παράβαση κανόνα του δικαίου της Ένωσης, εν προκειμένω του άρθρου 2 του κανονισμού 1/58, τον οποίο υποχρεούται να τηρεί η EPSO, αρκεί για την ακύρωση των προσβαλλόμενων προκηρύξεων, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποδειχθεί ότι η παράβαση αυτή προκάλεσε βλάβη σε συγκεκριμένους υποψηφίους.

73 Εν κατακλείδι, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω εκτιμήσεων, πρέπει να γίνουν δεκτοί ο έκτος λόγος ακυρώσεως και ο πρώτος λόγος ακυρώσεως που έχουν αντιστοίχως προβάλει η Ιταλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας και να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις, καθόσον περιορίζουν τις γλώσσες που μπορούν να χρησιμοποιηθούν στην επικοινωνία μεταξύ των υποψηφίων και της EPSO στην αγγλική, στη γαλλική και στη γερμανική.

Επί της νομιμότητας της δυνατότητας που παρασχέθηκε στους υποψηφίους στους διαγωνισμούς τους οποίους αφορούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις να επιλέξουν τη δεύτερη γλώσσα μόνο μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας

74 Περαιτέρω, πρέπει να εξετασθεί η νομιμότητα της δυνατότητας που παρασχέθηκε στους υποψηφίους στους διαγωνισμούς τους οποίους αφορούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις να επιλέξουν τη δεύτερη γλώσσα μόνο μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής, καθόσον πρόκειται για διαφορετική πτυχή των εν λόγω προκηρύξεων, την οποία δεν επηρεάζει η παρανομία που διαπιστώθηκε με τη σκέψη 60 ανωτέρω.

75 Συναφώς, πρέπει να εξετασθούν ο τρίτος και ο έβδομος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η Ιταλική Δημοκρατία στην υπόθεση Τ-124/13, καθώς και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει το Βασίλειο της Ισπανία στην υπόθεση Τ-191/13.

76 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η Ιταλική Δημοκρατία αφορά την παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 3, ΕΕ, του άρθρου 18 ΣΛΕΕ, του άρθρου 22 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, των άρθρων 1 και 6 του κανονισμού 1/58, του άρθρου 1δ, παράγραφοι 1 και 6, του άρθρου 27, δεύτερο εδάφιο, και του άρθρου 28, στοιχείο στ′, του ΚΥΚ, καθώς και του άρθρου 1, παράγραφοι 2 και 3, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ. Κατ' ουσίαν, η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η προβλεφθείσα στις προσβαλλόμενες προκηρύξεις δυνατότητα επιλογής της δεύτερης γλώσσας των υποψηφίων στους επίμαχους διαγωνισμούς μόνο μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας συνιστά παράβαση όλων των ως άνω διατάξεων.

77 Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η Ιταλική Δημοκρατία αφορά την παράβαση του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, των άρθρων 1 και 6 του κανονισμού 1/58, του άρθρου 1δ, παράγραφοι 1 και 6, και του άρθρου 28, στοιχείο στ′, του ΚΥΚ, του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο στ′, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και την «παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών». Κατ' ουσίαν, με τον λόγο αυτό, η Ιταλική Δημοκρατία προβάλλει πλημμελή και ανεπαρκή αιτιολογία των προσβαλλόμενων προκηρύξεων. Εξάλλου, αμφισβητεί το βάσιμο της αιτιολογίας αυτής και τη συμφωνίας της με τις προαναφερθείσες διατάξεις.

78 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση Τ-191/13, το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει, κατ' ουσίαν, παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων με βάση τη γλώσσα, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 1δ του ΚΥΚ.

79 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι η αιτιολογία του περιορισμού της επιλογής της δεύτερης γλώσσας (βλ. σκέψη 6 ανωτέρω) συνίσταται σε ένα «τυποποιημένο κείμενο», το οποίο δεν αρκεί για τη συμμόρφωση προς την απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (ΕΕ:C:2012:752). Ειδικότερα, κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, η προκήρυξη του διαγωνισμού EPSO/AD/248/13 βαρύνεται με τις ίδιες πλημμέλειες με εκείνες που έπληττε τις προκηρύξεις στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση. Η αιτιολογία της προκηρύξεως είναι γενική και δεν ικανοποιεί τις «ελάχιστες απαιτήσεις περί παροχής αποδείξεων που να δικαιολογούν τον περιορισμό της πλήρους εφαρμογής του ισχύοντος γλωσσικού καθεστώτος». Το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει ανάλογα επιχειρήματα στο υπόμνημα παρεμβάσεως που κατέθεσε στην υπόθεση Τ-124/13.

80 Καταρχάς, όσον αφορά τη φερόμενη ως πλημμελή ή ανεπαρκή αιτιολογία της προσβαλλόμενης προκηρύξεως, πρέπει να σημειωθεί ότι, στην υπόθεση Τ-191/13, η Επιτροπή αμφισβητεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας έχει προβάλει τον λόγο αυτό με την προσφυγή του.

81 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι ο σχετικός με την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως λόγος εμπίπτει στις περιπτώσεις παραβάσεως ουσιώδους τύπου, κατά την έννοια του άρθρου 263, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, και αποτελεί λόγο ακυρώσεως δημοσίας τάξεως τον οποίο τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης υποχρεούνται να ερευνούν αυτεπαγγέλτως (βλ. απόφαση της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, Συλλογή, EU:C:1998:154, σκέψη 67 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επιπλέον, όπως επισημάνθηκε, η Ιταλική Δημοκρατία αμφισβήτησε, στο πλαίσιο του εβδόμου λόγου που προέβαλε στην υπόθεση Τ-124/13, μεταξύ άλλων, την τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που υπέχουν οι εκδούσες τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις υπηρεσίες.

82 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί επίσης η πάγια νομολογία κατά την οποία η υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι το δεύτερο αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξεως. Πράγματι, η αιτιολογία μιας αποφάσεως συνίσταται στην κατά τον προσήκοντα τρόπο παράθεση των λόγων στους οποίους στηρίζεται η απόφαση αυτή. Αν οι προαναφερθέντες λόγοι βαρύνονται με σφάλματα, αυτά πλήττουν την ουσιαστική νομιμότητα της αποφάσεως, όχι όμως την αιτιολογία της, η οποία μπορεί να είναι επαρκής έστω και αν στηρίζεται σε εσφαλμένους λόγους (βλ. απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, Συλλογή, EU:C:2008:392, σκέψη 181 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

83 Εν προκειμένω, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 6 ανωτέρω, οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις περιέχουν πράγματι αιτιολογία που αποσκοπεί στη δικαιολόγηση της απαιτήσεως να έχουν οι υποψήφιοι ικανοποιητική γνώση της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας, ήτοι μίας εκ των γλωσσών στις οποίες περιορίζεται η δυνατότητα επιλογής της δεύτερης γλώσσας του διαγωνισμού. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να προσαφθεί στην εκδούσα υπηρεσία, ήτοι στην EPSO, ότι παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως. Το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας αυτής είναι διακριτό και θα εξετασθεί ακολούθως.

84 Περαιτέρω, προς τον σκοπό της εξετάσεως του τελευταίου αυτού ζητήματος, πρέπει να υπομνησθεί το γράμμα των διατάξεων των οποίων έκανε μνεία το Δικαστήριο στην απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752) και τις οποίες επίσης μνημονεύουν η Ιταλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας στην επιχειρηματολογία τους, καθώς και τα συμπεράσματα τα οποία συνήγαγε το Δικαστήριο από τις διατάξεις αυτές.

85 Στις σκέψεις 81 έως 84 της αποφάσεως Ιταλία κατά Επιτροπή, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752), το Δικαστήριο μνημονεύει, πέραν του άρθρου 1 του κανονισμού 1/58 (βλ. σκέψη 52 ανωτέρω), το άρθρο 1δ, παράγραφοι 1 και 6, και το άρθρο 28, στοιχείο στ′, του ΚΥΚ, καθώς και το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο στ′, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ.

86 Το άρθρο 1δ του ΚΥΚ ορίζει, στην παράγραφο 1, ότι, κατά την εφαρμογή του ΚΥΚ, απαγορεύεται οποιαδήποτε διάκριση, ιδίως δε η διάκριση με βάση τη γλώσσα. Κατά την παράγραφο 6 του ίδιου άρθρου, «[τ]ηρουμένης της αρχής περί μη διακρίσεων και της αρχής της αναλογικότητας, κάθε περιορισμός στην εφαρμογή των αρχών αυτών πρέπει να είναι εύλογα και αντικειμενικά δικαιολογημένος και πρέπει να ανταποκρίνεται σε θεμιτούς στόχους γενικού συμφέροντος στο πλαίσιο της πολιτικής προσωπικού».

87 Το άρθρο 28, στοιχείο στ′, του ΚΥΚ προβλέπει ότι ουδείς δύναται να διορισθεί υπάλληλος αν δεν αποδεικνύει ότι διαθέτει σε βάθος γνώση μιας από τις γλώσσες της Ένωσης και ικανοποιητική γνώση μίας άλλης γλώσσας της Ένωσης. Όπως επισήμανε το Δικαστήριο στην απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752, σκέψη 83), η διάταξη αυτή, καίτοι ορίζει ότι η επαρκής γνώση μιας άλλης γλώσσας απαιτείται «στο μέτρο που είναι αναγκαίο για τα καθήκοντα» που καλείται να ασκήσει ο υποψήφιος, δεν διευκρινίζει πάντως ποια κριτήρια μπορούν να λαμβάνονται υπόψη για τον περιορισμό της επιλογής της γλώσσας αυτής μεταξύ των επίσημων γλωσσών που απαριθμούνται στο άρθρο 1 του κανονισμού 1/58.

88 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο στ′, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, η προκήρυξη του διαγωνισμού μπορεί να καθορίζει ενδεχομένως τις γλωσσικές γνώσεις που απαιτούνται λόγω της ιδιαίτερης φύσεως των προς πλήρωση θέσεων. Εντούτοις, όπως επισήμανε το Δικαστήριο στην απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752, σκέψη 84), από τη διάταξη αυτή δεν προκύπτει ότι επιτρέπεται γενικώς παρέκκλιση από τις απαιτήσεις του άρθρου 1 του κανονισμού 1/58.

89 Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο συνήγαγε ότι οι μνημονευόμενες στις σκέψεις 86 έως 88 ανωτέρω διατάξεις δεν προβλέπουν ρητώς βάσει ποιων κριτηρίων η επιλογή της δεύτερης γλώσσας που πρέπει να γνωρίζουν οι υποψήφιοι σε διαγωνισμό για την πρόσληψη υπαλλήλων της Ένωσης μπορεί να περιορίζεται είτε σε μία από τις τρεις γλώσσες που επιβλήθηκαν με τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις είτε σε άλλες επίσημες γλώσσες (απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2012:752, σκέψη 85). Εξάλλου, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι τα θεσμικά όργανα για τα οποία εκδόθηκαν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις (τα οποία ήταν τα ίδια με εκείνα τα οποία αφορούσαν οι επίμαχες στην υπόθεση ενώπιον του Δικαστηρίου προκηρύξεις διαγωνισμών) δεν υπόκεινται σε ειδικό γλωσσικό καθεστώς (βλ. σκέψη 59 ανωτέρω).

90 Πάντως, το Δικαστήριο επισήμανε ότι από το σύνολο των προαναφερθεισών διατάξεων προκύπτει ότι το συμφέρον της υπηρεσίας δύναται να συνιστά θεμιτό σκοπό που μπορεί να λαμβάνεται υπόψη. Ειδικότερα, το άρθρο 1δ του ΚΥΚ επιτρέπει περιορισμούς στην εφαρμογή των αρχών της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αναλογικότητας. Εντούτοις, κατά το Δικαστήριο, το συμφέρον της υπηρεσίας πρέπει να μπορεί να δικαιολογείται αντικειμενικώς, το δε απαιτούμενο επίπεδο γνώσεως της γλώσσας πρέπει να τελεί σε αναλογία προς τις πραγματικές ανάγκες της υπηρεσίας (απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2012:752, σκέψη 88).

91 Συναφώς, το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι τυχόν κανόνες οι οποίοι περιορίζουν την επιλογή της δεύτερης γλώσσας πρέπει να προβλέπουν σαφή, αντικειμενικά και προβλέψιμα κριτήρια προκειμένου οι υποψήφιοι να γνωρίζουν, αρκετό χρόνο πριν, ποιες γλωσσικές απαιτήσεις ισχύουν, ώστε να μπορούν να προετοιμασθούν για τους διαγωνισμούς υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες (απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2012:752, σκέψη 90).

92 Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752, σκέψη 91), το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι τα εν λόγω θεσμικά όργανα ουδέποτε είχαν θεσπίσει εσωτερικούς κανόνες σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 1/58. Το Δικαστήριο προσέθεσε ότι η Επιτροπή δεν είχε επικαλεσθεί την ύπαρξη άλλων πράξεων, όπως ανακοινώσεων, με τις οποίες να ορίζονται τα κριτήρια που ισχύουν για τον περιορισμό της επιλογής της δεύτερης γλώσσας προς τον σκοπό της συμμετοχής στους επίμαχους στην υπόθεση εκείνη διαγωνισμούς. Τέλος, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι επίμαχες στην υπόθεση εκείνη προκηρύξεις διαγωνισμών δεν

περιείχαν καμία αιτιολογία βάσει της οποίας να δικαιολογείται η επιλογή των τριών γλωσσών (αγγλική, γαλλική, γερμανική), στις οποίες περιοριζόταν η επιλογή της δεύτερης γλώσσας των υποψηφίων στους εν λόγω διαγωνισμούς.

93 Από τις ως άνω εκτιμήσεις του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η παρεχόμενη σε υποψηφίους σε διαγωνισμό δυνατότητα να επιλέξουν τη δεύτερη γλώσσα από περιορισμένο μόνον αριθμό γλωσσών, κατ' αποκλεισμό των άλλων επίσημων γλωσσών, συνιστά διάκριση με βάση τη γλώσσα (βλ., συναφώς, απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2012:752, σκέψη 102). Είναι, πράγματι, προφανές ότι τέτοιος όρος ευνοεί ορισμένους δυνητικούς υποψηφίους (εκείνους που διαθέτουν ικανοποιητική γνώση μίας τουλάχιστον από τις προσδιοριζόμενες γλώσσες), δεδομένου ότι αυτοί μπορούν να μετάσχουν στον διαγωνισμό και, συνεπώς, να προσληφθούν ως υπάλληλοι ή μέλη του λοιπού προσωπικού της Ένωσης, ενώ αποκλείει τους υπόλοιπους, οι οποίοι δεν έχουν αντίστοιχη γνώση.

94 Η Επιτροπή διατείνεται ότι δεν πρόκειται για διάκριση λόγω ιθαγένειας. Το επιχείρημα όμως αυτό είναι αλυσιτελές, διότι το άρθρο 1δ του ΚΥΚ δεν απαγορεύει μόνο τη διάκριση λόγω ιθαγένειας, αλλά επίσης διάφορες άλλες μορφές διακρίσεως, συμπεριλαμβανομένης της διακρίσεως με βάση τη γλώσσα.

95 Στο ίδιο πλαίσιο, η Επιτροπή υποστηρίζει, στην υπόθεση T-124/13, ότι καμία διάκριση δεν μπορούσε «να εξακολουθεί να υφίσταται από νομικής απόψεως, λόγω του ότι οι υποψήφιοι μπορούσαν να υποβληθούν σε τμήμα τ[ων] διαγωνισμ[ών] [τους οποίους αφορούσαν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις] στη μητρική τους γλώσσα και ότι η επιλογή της δεύτερης γλώσσας γινόταν με βάση τις περισσότερο ομιλούμενες και με το μεγαλύτερο ποσοστό εκμαθήσεως γλώσσες στην Ευρώπη».

96 Το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Το άρθρο 1δ του ΚΥΚ απαγορεύει κάθε διάκριση με βάση τη γλώσσα, ακόμα και όταν ο αριθμός των θιγόμενων από τη διάκριση αυτή προσώπων είναι αρκετά περιορισμένος. Εντελώς διαφορετικό είναι το ζήτημα αν τέτοια διάκριση μπορεί να γίνει ανεκτή για άλλους λόγους, περίπτωση στην οποία ο περιορισμένος αριθμός των θιγόμενων από τη διάκριση προσώπων μπορεί να αποτελέσει βάσιμο επιχείρημα υπέρ του μη δυσανάλογου χαρακτήρα του επίμαχου μέτρου.

97 Ως εκ τούτου, πρέπει να εξετασθεί αν η EPSO, υπηρεσία που εξέδωσε τις εν λόγω προκηρύξεις, καθόσον παρέσχε στους υποψηφίους τους οποίους αφορούσαν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις τη δυνατότητα να επιλέξουν τη δεύτερη γλώσσα μόνο μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας, παρέβη το άρθρο 1δ του ΚΥΚ, λόγω απαγορευόμενης διακρίσεως με βάση τη γλώσσα.

98 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σε αντίθεση με τις επίμαχες προκηρύξεις στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752), οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις περιλαμβάνουν αιτιολογία (βλ. σκέψη 6 ανωτέρω) που παρατέθηκε ειδικώς για να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις της εν λόγω αποφάσεως. Συγκεκριμένα, από την αιτιολογία αυτή προκύπτει ότι «οι δυνατότητες επιλογής δεύτερης γλώσσας στον […] διαγωνισμό έχουν καθορισθεί βάσει του συμφέροντος της υπηρεσίας, το οποίο υπαγορεύει ότι οι νεοπροσλαμβανόμενοι πρέπει να μπορούν να αναλάβουν καθήκοντα αμέσως και να είναι ικανοί να επικοινωνούν αποτελεσματικά στην καθημερινή τους εργασία» και ότι, «[σ]ε διαφορετική περίπτωση, θα εμποδιζόταν σοβαρά η αποτελεσματική λειτουργία των θεσμικών οργάνων».

99 Εντούτοις, παρατηρείται ότι οι λοιπές διαπιστώσεις του Δικαστηρίου που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 92 ανωτέρω ισχύουν και στην περίπτωση των υπό κρίση υποθέσεων. Πράγματι, όπως επιβεβαίωσε εξάλλου η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τα θεσμικά όργανα για τα οποία εκδόθηκαν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις δεν έχουν θεσπίσει, μετά την έκδοση της αποφάσεως Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752) και έως τη δημοσίευση των προσβαλλόμενων προκηρύξεων, ούτε εσωτερικούς κανόνες σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 1/58, ούτε άλλες πράξεις, όπως ανακοινώσεις με τις οποίες να ορίζονται τα κριτήρια που ισχύουν για

τον περιορισμό της επιλογής της δεύτερης γλώσσας προς τον σκοπό της συμμετοχής σε διαγωνισμό για την πρόσληψη υπαλλήλων της Ένωσης. Πρέπει ιδίως να διαπιστωθεί ότι ο οδηγός δεν περιλαμβάνει κάποιον σχετικό όρο.

100 Από την απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:C:2012:752, σκέψη 95) προκύπτει ότι η παράλειψη εκδόσεως των μνημονευόμενων στη σκέψη 99 ανωτέρω κανόνων ή ανακοινώσεων δεν μπορεί να αντισταθμιστεί από το περιεχόμενο προκηρύξεως διαγωνισμού, η οποία έχει εκ των πραγμάτων σχέση μόνο με ένα συγκεκριμένο διαγωνισμό. Το χρονικό διάστημα μεταξύ της δημοσιεύσεως προκηρύξεως διαγωνισμού και της προβλεπόμενης σε αυτή ημερομηνίας των γραπτών δοκιμασιών δεν παρέχει κατ' ανάγκη τη δυνατότητα στους υποψηφίους να αποκτήσουν επαρκείς γλωσσικές γνώσεις που να αποδεικνύουν τα επαγγελματικά τους προσόντα. Όσον αφορά τη δυνατότητα εκμαθήσεως μίας από τις τρεις γλώσσες από τις οποίες και μόνο έπρεπε, κατά τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις, να επιλεγεί η δεύτερη γλώσσα ενόψει της συμμετοχής σε μελλοντικούς διαγωνισμούς, η δυνατότητα αυτή προϋποθέτει ότι μπορεί να προσδιορισθεί πολύ νωρίτερα ποιες θα είναι οι γλώσσες τη χρήση των οποίων θα επιβάλλει η EPSO. Η παράλειψη όμως εκδόσεως κανόνων, όπως οι διαλαμβανόμενοι στη σκέψη 92 της παρούσας αποφάσεως, ουδόλως διασφαλίζει ότι η επιλογή των γλωσσών των διαγωνισμών θα είναι πάντοτε η ίδια και δεν καθιστά δυνατή οποιαδήποτε σχετική πρόβλεψη.

101 Πρέπει, πάντως, να εξετασθεί αν η παρατιθέμενη στις προσβαλλόμενες προκηρύξεις αιτιολογία αποδεικνύει ότι η παρεχόμενη στους υποψηφίους στους επίδικους διαγωνισμούς δυνατότητα να επιλέξουν τη δεύτερη γλώσσα μόνο μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής δικαιολογείται με βάση το συμφέρον της υπηρεσίας και αν είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας.

102 Καταρχάς, πρέπει να προσδιορισθούν οι παράμετροι βάσει των οποίων θα γίνει η εξέταση αυτή. Η Επιτροπή κάνει μνεία της αρχής της αυτονομίας των θεσμικών οργάνων της Ένωσης (βλ. σκέψη 67 ανωτέρω) προκειμένου να υποστηρίξει ότι αυτά διαθέτουν «ιδιαιτέρως ευρεία» εξουσία εκτιμήσεως, καθόσον είναι τα μόνα που δύνανται να αποφασίζουν για την πολιτική στον τομέα του προσωπικού τους. Η Επιτροπή συνάγει ότι, στο πλαίσιο αυτό, η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων παραβιάζεται μόνο σε περίπτωση αυθαίρετων ή προδήλως απρόσφορων επιλογών σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό ο οποίος, κατά την άποψή της, συνίσταται στη δυνατότητα να έχει στη διάθεσή της υποψηφίους που μπορούν αμέσως να αναλάβουν καθήκοντα και να προσλαμβάνει υπαλλήλους που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας.

103 Συναφώς, παρατηρείται ότι ο σκοπός και μόνο της προσλήψεως υποψηφίων δυνάμενων να αναλάβουν αμέσως καθήκοντα είναι ικανός να δικαιολογήσει, ενδεχομένως, διάκριση με βάση τη γλώσσα. Αντιθέτως, τέτοιου είδους διάκριση δεν είναι ικανή να διευκολύνει την πρόσληψη υπαλλήλων που κατέχουν τα υψηλότερα προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας, δεδομένου ότι τα προσόντα αυτά είναι προφανώς ανεξάρτητα από τις γλωσσικές γνώσεις του υποψηφίου.

104 Περαιτέρω, πρέπει να υπομνησθεί ότι η λειτουργική αυτονομία των θεσμικών οργάνων δεν τα απαλλάσσει από την υποχρέωση τηρήσεως των εφαρμοστέων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, περιλαμβανομένου του άρθρου 1δ του ΚΥΚ.

105 Επιπλέον, ασφαλώς αληθεύει ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, στους τομείς στους οποίους επιτρέπεται η άσκηση διακριτικής ευχέρειας, η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων παραβιάζεται όταν το οικείο θεσμικό όργανο προβαίνει σε αυθαίρετη ή προδήλως απρόσφορη διαφοροποίηση σε σχέση με τον επιδιωκόμενο από την οικεία ρύθμιση σκοπό (βλ. απόφαση της 20ής Μαρτίου 2012, Kurrer κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-441/10 P έως T-443/10 P, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:T:2012:133, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. επίσης, υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 15ης Απριλίου 2010, Gualtieri κατά Επιτροπής, C-485/08 P, Συλλογή, EU:C:2010:188, σκέψη 72).

106 Εντούτοις, η νομολογία αυτή δεν αποκλείει εντελώς τον έλεγχο, από τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης, των ειδικών γλωσσικών γνώσεων που μπορούν τυχόν να απαιτηθούν από υποψηφίους σε διαγωνισμό για την πρόσληψη υπαλλήλων ή μελών του λοιπού προσωπικού της Ένωσης. Αντιθέτως, από τις εκτιμήσεις του Δικαστηρίου που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 90 ανωτέρω προκύπτει ότι τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης είναι αρμόδια να ελέγχουν αν οι απαιτήσεις αυτές είναι αντικειμενικώς δικαιολογημένες και μη δυσανάλογες προς τις πραγματικές ανάγκες της υπηρεσίας, ήτοι ότι δεν είναι αυθαίρετες ή προδήλως απρόσφορες σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό.

107 Κατά την αιτιολογία των προσβαλλόμενων προκηρύξεων, «το συμφέρον της υπηρεσίας [...] υπαγορεύει ότι οι νεοπροσλαμβανόμενοι πρέπει να μπορούν να αναλάβουν καθήκοντα αμέσως και να είναι ικανοί να επικοινωνούν αποτελεσματικά στην καθημερινή τους εργασία». Λαμβανομένης υπόψη της «μακράς πρακτικής των θεσμικών οργάνων της ΕΕ όσον αφορά τις γλώσσες που χρησιμοποιούνται για την εσωτερική επικοινωνία» και «με γνώμονα τις ανάγκες των υπηρεσιών από πλευράς εξωτερικής επικοινωνίας και χειρισμού υποθέσεων», συνάγεται το συμπέρασμα ότι οι τρεις προαναφερθείσες γλώσσες «εξακολουθούν να είναι οι ευρύτερα χρησιμοποιούμενες».

108 Διαπιστώνεται, περαιτέρω, ότι οι τρείς αυτές γλώσσες «είναι με μεγάλη διαφορά οι δεύτερες γλώσσες που επιλέγουν οι περισσότεροι υποψήφιοι σε διαγωνισμούς, όταν έχουν τη δυνατότητα επιλογής της δεύτερης γλώσσας τους». Κατά τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις, «[α]υτό επιβεβαιώνει τα τρέχοντα εκπαιδευτικά και επαγγελματικά πρότυπα, σύμφωνα με τα οποία οι υποψήφιοι για θέσεις εργασίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορούν να θεωρούνται καλοί γνώστες τουλάχιστον μίας από τις γλώσσες αυτές». Με βάση τα ανωτέρω συνάγεται το συμπέρασμα ότι «κατά την εξισορρόπηση του συμφέροντος της υπηρεσίας με τις ανάγκες και τις ικανότητες των υποψηφίων, λαμβάνοντας επίσης υπόψη το συγκεκριμένο πεδίο το οποίο αφορά ο παρών διαγωνισμός, είναι θεμιτή η διοργάνωση εξετάσεων στις εν λόγω τρεις γλώσσες προκειμένου να διασφαλιστεί ότι, ανεξαρτήτως πρώτης επίσημης γλώσσας, όλοι οι υποψήφιοι γνωρίζουν καλά τουλάχιστον μία από τις τρεις επίσημες γλώσσες εργασίας».

109 Η εκτίμηση κατά την οποία «[η] αξιολόγηση συγκεκριμένων ικανοτήτων [...] επιτρέπει στα θεσμικά όργανα της ΕΕ να εκτιμήσουν την ικανότητα των υποψηφίων να καταστούν άμεσα λειτουργικοί σε ένα περιβάλλον που πλησιάζει πολύ την πραγματική κατάσταση που θα αντιμετώπιζαν στη θέση εργασίας» προφανώς προβάλλεται προκειμένου να δικαιολογηθεί η διεξαγωγή ορισμένων δοκιμασιών στη δεύτερη γλώσσα, την οποία κάθε υποψήφιος έπρεπε να επιλέξει μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας. Η απαίτηση κατά την οποία οι υποψήφιοι οι οποίοι επιλέγουν μία από τις τρείς αυτές γλώσσες ως πρώτη γλώσσα πρέπει, πάντως, να υποβληθούν στις ως άνω δοκιμασίες σε μία άλλη από τις τρεις προαναφερθείσες γλώσσες, την οποία θα έχουν επιλέξει ως δεύτερη γλώσσα, οφείλεται σε «λόγους ίσης μεταχείρισης».

110 Το επιχείρημα ότι οι τρεις προαναφερθείσες γλώσσες «εξακολουθούν να είναι οι ευρύτερα χρησιμοποιούμενες» δεδομένης, μεταξύ άλλων, της «μακράς πρακτικής των θεσμικών οργάνων της Ένωσης όσον αφορά τις γλώσσες που χρησιμοποιούνται για την εσωτερική επικοινωνία», έχει κεντρική σημασία για τη συλλογιστική αυτή. Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι πρόκειται για αόριστο επιχείρημα που δεν συμπληρώνεται από συγκεκριμένα στοιχεία.

111 Πράγματι, το επιχείρημα περί ακολουθούμενης «πρακτικής των θεσμικών οργάνων της Ένωσης όσον αφορά τις γλώσσες που χρησιμοποιούνται για την εσωτερική επικοινωνία» ουδόλως εξειδικεύεται. Μεταξύ άλλων, δεν διευκρινίζεται αν η εν λόγω πρακτική συνεπάγεται την παράλληλη χρήση των τριών αυτών γλωσσών ως γλωσσών εσωτερικής επικοινωνίας σε όλες τις υπηρεσίες όλων των θεσμικών οργάνων για τα οποία εκδόθηκαν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις, ή αν, τουναντίον, ορισμένες υπηρεσίες χρησιμοποιούν ορισμένη από τις γλώσσες αυτές και άλλες υπηρεσίες κάποια άλλη. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ενδέχεται οι υπηρεσίες που θα ενδιαφερθούν για τους επιτυχόντες στους επίμαχους διαγωνισμούς να μην χρησιμοποιούν κάποια εκ των τριών προαναφερθεισών γλωσσών ως γλώσσα εσωτερικής επικοινωνίας, πράγμα το οποίο θα δημιουργούσε ζήτημα ως προς τον εύλογο και μη δυσανάλογο χαρακτήρα του περιορισμού της επιλογής, από τους

υποψηφίους στον επίμαχο διαγωνισμό, της δεύτερης γλώσσας μεταξύ των τριών αυτών γλωσσών. Πράγματι, σε μια τέτοια περίπτωση, είτε ορισμένοι υποψήφιοι, μολονότι επιτυχόντες στον διαγωνισμό, δεν θα προσλαμβάνονταν είτε οι οικείες υπηρεσίες θα ήταν υποχρεωμένες να προσλάβουν, εν μέρει, υποψηφίους που δεν γνωρίζουν τη γλώσσα εσωτερικής επικοινωνίας, με συνέπεια να τεθεί ευλόγως ζήτημα ως προς το νόημα και τη χρησιμότητα του προαναφερθέντος περιορισμού.

112 Στα δικόγραφά της, η Επιτροπή παρέσχε σχετικώς ορισμένες διευκρινίσεις και προσκόμισε πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία. Εντούτοις, η εξέτασή τους δεν καθιστά δυνατή την άρση των σοβαρών αμφιβολιών που προκαλούν τα προαναφερθέντα αποσπάσματα των προσβαλλόμενων προκηρύξεων.

113 Πρώτον, η Επιτροπή διατείνεται ότι η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα είναι «οι τρεις κύριες γλώσσες των συσκέψεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης». Κατά την Επιτροπή, η κατάσταση αυτή ανάγεται στη χρήση, αρχικώς, της γαλλικής και της γερμανικής γλώσσας και, από το 1973 και εντεύθεν, εμπλουτίσθηκε με τη χρήση της αγγλικής. Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η γλώσσα των διασκέψεων των δικαιοδοτικών οργάνων του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι εκ παραδόσεως η γαλλική, ενώ η αγγλική είναι «η πιο διαδεδομένη γλώσσα εργασίας στους οργανισμούς». Την υφιστάμενη κατάσταση επιβεβαιώνει, μεταξύ άλλων, το γλωσσικό καθεστώς της Επιτροπής Μονίμων Αντιπροσώπων (Coreper) η οποία, κατά το άρθρο 16, παράγραφος 7, ΣΕΕ, είναι επιφορτισμένη με την προπαρασκευή των εργασιών του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

114 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την εξαίρεση των αντιγράφων ορισμένων ηλεκτρονικών μηνυμάτων τα οποία προσκομίσθηκαν στην υπόθεση T-124/13 προκειμένου να αποδειχθεί ότι η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα είναι οι κοινές γλώσσες συνεννοήσεως που χρησιμοποιούν τα κράτη εντός της Coreper, η Επιτροπή δεν προσκόμισε άλλα αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη των προβαλλόμενων ανωτέρω επιχειρημάτων.

115 Ελλείψει τέτοιων στοιχείων, το αόριστο και γενικό επιχείρημα ότι η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα είναι οι «κύριες» γλώσσες των συσκέψεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Η Επιτροπή δέχεται ότι η μόνη γλώσσα των διασκέψεων όλων των δικαιοδοτικών οργάνων που απαρτίζουν το Δικαστήριο είναι εκ παραδόσεως η γαλλική. Εξάλλου, είναι παγκοίνως γνωστό ότι οι βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκφράζονται, στην ολομέλεια ή στις επιτροπές, σε όλες τις επίσημες γλώσσες. Το ίδιο ισχύει και για τους αντιπροσώπους των κρατών μελών οι οποίοι συνέρχονται εντός του Συμβουλίου.

116 Επιπλέον, ακόμη και αν γίνει δεκτό, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ότι οι τρεις προαναφερθείσες γλώσσες είναι οι «κοινές γλώσσες συνεννοήσεως» που χρησιμοποιούνται εντός της Coreper (πράγμα το οποίο αμφισβήτησε εξάλλου η Ιταλική Δημοκρατία στην υπόθεση T-124/13), το στοιχείο αυτό στερείται σημασίας για την επίλυση της διαφοράς. Συγκεκριμένα, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ούτε υποστηρίζεται από την Επιτροπή ότι υφίσταται οποιοσδήποτε σύνδεσμος μεταξύ των δραστηριοτήτων της Coreper και των καθηκόντων που θα κληθούν κατά πάσα πιθανότητα να ασκήσουν οι υποψήφιοι στους επίμαχους διαγωνισμούς, αν αναδειχθούν επιτυχόντες και προσληφθούν.

117 Η εκτίμηση αυτή ισχύει γενικότερα για κάθε επιχείρημα που θα μπορούσε να αντληθεί από τη χρήση μίας ή περισσότερων γλωσσών ως «γλωσσών συσκέψεων» θεσμικού οργάνου της Ένωσης: ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα μέλη ορισμένου θεσμικού οργάνου χρησιμοποιούν αποκλειστικώς μία ή συγκεκριμένες γλώσσες κατά τις συσκέψεις τους, δεν μπορεί να γίνεται κατά τεκμήριο και άνευ περαιτέρω εξηγήσεων δεκτό ότι ένας νεοπροσληφθείς υπάλληλος, ο οποίος δεν γνωρίζει καμία από τις γλώσσες αυτές, δεν είναι ικανός να παράσχει αμέσως εργασία που να είναι χρήσιμη για το εν λόγω θεσμικό όργανο.

118 Δεύτερον, η Επιτροπή διατείνεται ότι η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα είναι οι τρεις γλώσσες προς τις οποίες η Γενική Διεύθυνση Μετάφρασης του οργάνου αυτού μεταφράζει το σύνολο σχεδόν των εγγράφων. Η Επιτροπή, προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, έχει προσκομίσει

στατιστικά στοιχεία επί των γλωσσών-πηγών και των γλωσσών-στόχων των μεταφρασμένων κατά την περίοδο 2000-2012 κειμένων. Κατά την Επιτροπή, από τα στοιχεία αυτά μπορεί να συναχθεί σαφώς ότι οι τρεις επίμαχες γλώσσες αντιπροσωπεύουν τις γλώσσες με τη μεγαλύτερη ζήτηση εντός των υπηρεσιών της από απόψεως αιτημάτων μεταφράσεως εγγράφων, τόσο ως γλώσσες-πηγές, στην περίπτωση μεταφράσεως εξωτερικού εγγράφου για εσωτερική χρήση, όσο και ως γλώσσες-στόχοι, στην περίπτωση εσωτερικών εγγράφων προοριζόμενων για εξωτερική χρήση.

119 Πρέπει εξαρχής να παρατηρηθεί ότι η σημασία των στατιστικών αυτών στοιχείων είναι περιορισμένη, καθώς αφορούν μόνο την Επιτροπή. Πράγματι, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η κατάσταση είναι ίδια στα λοιπά θεσμικά όργανα τα οποία αφορούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις.

120 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κακώς η Επιτροπή στηρίζεται στην προκείμενη ότι τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τη γλώσσα-πηγή των μεταφρασμένων εγγράφων αφορούν μόνο τα εξωτερικά έγγραφα που μεταφράζονται για εσωτερική χρήση και ότι, αντιστρόφως, τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τη γλώσσα-στόχο των μεταφρασμένων εγγράφων αφορούν μόνο εσωτερικά έγγραφα προοριζόμενα για εξωτερική χρήση. Στα προβαλλόμενα από αυτή στατιστικά στοιχεία γίνεται κατανομή του αριθμού των μεταφρασμένων σελίδων ανά γλώσσα του πρωτοτύπου (γλώσσα-πηγή) ή ανά γλώσσα προς την οποία έχει πραγματοποιηθεί η μετάφραση (γλώσσα-στόχος), χωρίς να πραγματοποιείται διάκριση μεταξύ μεταφράσεων προοριζόμενων για εσωτερική ή εξωτερική χρήση.

121 Επομένως, είναι αδύνατο να καθορισθεί σε ποια αναλογία τα κείμενα που έχουν ληφθεί υπόψη για τις στατιστικές αυτές έχουν εσωτερική προέλευση και προορίζονται για εσωτερική χρήση ή είναι συναφή για τους τομείς τους οποίους αφορούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις. Πάντως, αν σημαντικό ποσοστό των μεταφρασμένων σελίδων είναι εξωτερικής προελεύσεως, η σημασία που έχουν τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τη γλώσσα-πηγή των μεταφρασμένων εγγράφων για τον καθορισμό των γλωσσών εσωτερικής επικοινωνίας της Επιτροπής, είναι αμφίβολη. Εξάλλου, δεδομένου ότι δεν γίνεται διάκριση βάσει των υπηρεσιών για τις οποίες προορίζεται κάθε μετάφραση, τα ενδεχόμενα πορίσματα που θα μπορούσαν να συναχθούν από τα στατιστικά στοιχεία αυτά, αναφορικά με τη χρήση των γλωσσών εντός της Επιτροπής στο σύνολό της, δεν θα απηχούν κατ' ανάγκη την υφιστάμενη κατάσταση στο εσωτερικό των επιμέρους υπηρεσιών της των οποίων το αντικείμενο μπορεί να εμπίπτει στους τομείς τους οποίους αφορούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις.

122 Εν πάση περιπτώσει, τα στατιστικά στοιχεία που έχει προσκομίσει η Επιτροπή δεν μπορούν να στηρίξουν τα επιχειρήματά της τα οποία αντιστοιχούν σε όσα παρατίθενται επίσης στις προσβαλλόμενες προκηρύξεις.

123 Όσον αφορά τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τη γλώσσα-πηγή των μεταφραζόμενων εγγράφων, μολονότι καταδεικνύουν ασφαλώς ότι η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα βρίσκονται, αντιστοίχως, στην πρώτη, τη δεύτερη και την τρίτη θέση ως γλώσσες-πηγές των μεταφραζόμενων σελίδων, η απόσταση που χωρίζει τις τρεις αυτές γλώσσες είναι σημαντική.

124 Ειδικότερα, το 2012, τα αγγλικά κείμενα αντιπροσώπευαν 77,06 % των μεταφρασμένων κειμένων, έναντι 5,20 % για τα γαλλικά και 2,90 % για τα γερμανικά κείμενα. Η κατάσταση ήταν κατά βάση παρόμοια το 2011, με 80,63 % των μεταφρασμένων σελίδων να αφορούν την αγγλική γλώσσα, 5,76 % τη γαλλική και 2,28 % τη γερμανική. Κατά την περίοδο 2000-2012, το ποσοστό της αγγλικής γλώσσας αυξήθηκε σημαντικά (από 55,08 σε 77,06 %), το δε ποσοστό της γαλλικής υπέστη σημαντική μείωση (από 32,49 σε 5,20 %), ενώ στην περίπτωση της γερμανικής γλώσσας παρατηρήθηκε επίσης μείωση (από 4,08 σε 2,90 %). Πρέπει επίσης να διαπιστωθεί ότι η απόσταση μεταξύ της γερμανικής και της ιταλικής γλώσσας, η οποία, πλην του 2012, κατείχε την τέταρτη θέση, δεν είναι σημαντική. Τα αντίστοιχα ποσοστά ήταν 2,24 % έναντι 2,06 % το 2010 και 2,28 % έναντι 1,49 % το 2011. Το 2012, την τέταρτη θέση κατείχαν η ισπανική και η ελληνική γλώσσα, με 1,61 % των μεταφρασμένων σελίδων, έναντι 2,90 % για τη γερμανική.

125 Όσον αφορά τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τις γλώσσες-στόχους των μεταφραζόμενων κειμένων, αληθεύει ότι η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα καταλαμβάνουν, αντιστοίχως, τις τρεις πρώτες θέσεις στις πιο πρόσφατες στατιστικές (2011 και 2012). Εντούτοις, η απόσταση μεταξύ του αριθμού σελίδων που μεταφράσθηκαν προς τις τρεις αυτές γλώσσες και του αριθμού σελίδων που μεταφράσθηκαν προς άλλες γλώσσες δεν είναι πολύ σημαντική. Ειδικότερα, το 2011, 12,31 % των σχετικών σελίδων μεταφράσθηκαν προς την αγγλική γλώσσα, 7,92 % προς τη γαλλική, 6,53 % προς τη γερμανική, 4,27 % προς την ιταλική, 4,20 % προς την ισπανική, 4,13 % προς την ολλανδική, 4,09 % προς την πορτογαλική και 3,94 % προς την ελληνική, ενώ οι μεταφράσεις προς τις άλλες επίσημες γλώσσες, με την εξαίρεση της ιρλανδικής (0,61 % των μεταφρασμένων σελίδων), αντιπροσώπευαν, για καθεμία γλώσσα, ποσοστό ανώτερο του 3,50 % των μεταφρασμένων σελίδων. Το 2012, τα ποσοστά των σελίδων που μεταφράσθηκαν στην αγγλική, στη γαλλική και στη γερμανική γλώσσα ήταν, αντιστοίχως, 14,92 %, 8,25 % και 6,47 %, έναντι 4,40 % για την ιταλική και 4,26 % για την ισπανική, ενώ οι μεταφράσεις προς τις άλλες επίσημες γλώσσες (με την εξαίρεση της ιρλανδικής, 0,41 % των μεταφρασμένων σελίδων) αντιπροσώπευαν, για καθεμία γλώσσα, ποσοστό τουλάχιστον 3,35 % των μεταφρασμένων σελίδων. Από τα στατιστικά στοιχεία αυτά δεν μπορεί να συναχθεί ότι ο επιτυχών στον επίμαχο διαγωνισμό υποψήφιος που έχει ικανοποιητική γνώση της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας θα ήταν σε θέση να αναλάβει αμέσως καθήκοντα από την πρώτη ημέρα αναλήψεως υπηρεσίας, ενώ ο υποψήφιος που έχει τουλάχιστον ικανοποιητική γνώση δύο άλλων επίσημων γλωσσών δεν θα βρισκόταν στην ίδια θέση.

126 Από τα στατιστικά αυτά στοιχεία προκύπτει, ασφαλώς, ότι ένα μεγάλο ποσοστό μεταφραζόμενων σελίδων προέρχονται από πρωτότυπα κείμενα συνταγμένα στην αγγλική (γλώσσα-πηγή). Εντούτοις, οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις δεν απαιτούν αποκλειστικώς την ικανοποιητική γνώση της αγγλικής γλώσσας. Υποψήφιος ο οποίος δεν έχει ικανοποιητική γνώση της γλώσσας αυτής μπορεί να συμμετάσχει στους διαγωνισμούς τους οποίους αφορούν οι εν λόγω προκηρύξεις, αν διαθέτει ικανοποιητική γνώση τουλάχιστον της γερμανικής ή της γαλλικής. Όπως επισημάνθηκε, καθεμία από τις δύο αυτές γλώσσες αντιπροσωπεύει, τόσο ως γλώσσα-πηγή όσο και ως γλώσσα-στόχος, σχετικά χαμηλό ποσοστό των σελίδων που μεταφράζουν οι υπηρεσίες της Επιτροπής. Μολονότι ο υποψήφιος που γνωρίζει, ως δεύτερη γλώσσα, μία μόνο από τις δύο προαναφερθείσες γλώσσες, μπορεί να μετάσχει στους επίμαχους διαγωνισμούς, εντούτοις προφανώς δεν δικαιολογείται ο αποκλεισμός δυνητικών υποψηφίων που γνωρίζουν άλλες επίσημες γλώσσες.

127 Τρίτον, η Επιτροπή, στην υπόθεση Τ-124/13, υποστηρίζει ότι η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα είναι οι περισσότερο ομιλούμενες γλώσσες από τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό. Προς απόδειξη του επιχειρήματος αυτού, η Επιτροπή έχει προσκομίσει πίνακα από το σύστημα καταγραφής προσωπικών στοιχείων των υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού της, τον οποίο επίσης κοινοποίησε στην Ιταλική Δημοκρατία, με έγγραφο της 14ης Μαρτίου 2013 του γενικού διευθυντή προσωπικού της Επιτροπής. Κατά την Επιτροπή, από τον πίνακα αυτό προκύπτει ότι η γαλλική, η γερμανική και, κατόπιν τούτων, η αγγλική είναι οι γλώσσες τις οποίες οι υπάλληλοι και μέλη του λοιπού προσωπικού δηλώνουν ως κύρια γλώσσα και ακολουθούν η ολλανδική και η ιταλική γλώσσα.

128 Πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι οι επιφυλάξεις που διατυπώθηκαν ανωτέρω ως προς το ότι τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τα μεταφραζόμενα κείμενα αφορούν μόνο την Επιτροπή ισχύουν και αναφορικά με τον προαναφερθέντα πίνακα ο οποίος σχετίζεται μόνο με το προσωπικό της Επιτροπής.

129 Επομένως, και ανεξαρτήτως της προηγηθείσας επισημάνσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι στον πίνακα αυτό γίνεται συγκεντρωτική καταγραφή των υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικό της Επιτροπής με κριτήριο την κύρια γλώσσα τους, και συγκεκριμένα, όπως καθίσταται προφανές, τη μητρική γλώσσα τους. Συνεπώς, και σε αντίθεση με όσα διατείνεται η Επιτροπή, ο πίνακας αυτός δεν καθιστά δυνατή τη συναγωγή οποιουδήποτε συμπεράσματος όσον αφορά τις γλώσσες που ομιλούν οι υπάλληλοι της Επιτροπής, στο μέτρο που οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό της Επιτροπής οφείλουν να γνωρίζουν, σε ικανοποιητικό επίπεδο, πέραν της μητρικής γλώσσας τους, τουλάχιστον μία άλλη γλώσσα, όπως απαιτεί το άρθρο 28, στοιχείο στ′, του ΚΥΚ (βλ. σκέψη 87 ανωτέρω).

130 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή προβαίνει σε εσφαλμένη ερμηνεία του ως άνω πίνακα, καθόσον διατείνεται ότι οι υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού της που έχουν ως κύρια γλώσσα την αγγλική (9,1 %) αποτελούν την τρίτη μεγαλύτερη ομάδα, μετά από εκείνους που έχουν ως κύρια γλώσσα τους τη γαλλική (26,9 % επί του συνόλου) και τη γερμανική (11,1 % επί του συνόλου). Στην πραγματικότητα, οι υπάλληλοι και μέλη του λοιπού προσωπικού που έχουν ως κύρια γλώσσα την αγγλική βρίσκονται στην τέταρτη θέση, μετά από εκείνους που έχουν ως κύρια γλώσσα τους την ολλανδική (9,2 % επί του συνόλου). Οι υπάλληλοι και μέλη του λοιπού προσωπικού που έχουν ως κύρια γλώσσα την ιταλική (9 % επί του συνόλου) καταλαμβάνουν την πέμπτη θέση και ακολουθούν όσοι έχουν ως κύρια γλώσσα την ισπανική (6,8 %), την ελληνική (4 % επί του συνόλου) και την πολωνική (4 % επί του συνόλου).

131 Επομένως, τα αριθμητικά στοιχεία αυτά δεν μπορούν να δικαιολογήσουν, ούτε και για την ίδια την Επιτροπή, απαίτηση όπως η προβλεφθείσα στις προσβαλλόμενες προκηρύξεις, κατά την οποία οι νεοπροσληφθέντες υπάλληλοι ή μέλη του λοιπού προσωπικού πρέπει να διαθέτουν ικανοποιητική γνώση της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας. Στην καλύτερη των περιπτώσεων, ήτοι στην περίπτωση υποψηφίου στον διαγωνισμό που διαθέτει ικανοποιητική γνώση της γαλλικής γλώσσας, πρόκειται για γλώσσα που είναι η κύρια γλώσσα περίπου του ενός τετάρτου των υπαλλήλων ή μελών του λοιπού προσωπικού της Επιτροπής. Στις περιπτώσεις των δύο άλλων γλωσσών (αγγλική και γερμανική), πρόκειται για την κύρια γλώσσα περίπου του ενός στους δέκα υπαλλήλους ή μέλη του λοιπού προσωπικού εντός της Επιτροπής. Επομένως, από κανένα στοιχείο δεν είναι δυνατό να προκύψει για ποιους λόγους οι γνώσεις αυτές πρέπει να θεωρούνται απολύτως αναγκαίες για νεοπροσληφθέντα υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού, και μάλιστα δεδομένου ότι δεν απαιτείται αντίστοιχη γνώση άλλων γλωσσών, ιδίως της ιταλικής, που αποτελούν κύριες γλώσσες αντίστοιχων αριθμητικώς ομάδων υπαλλήλων ή μελών του λοιπού προσωπικού.

132 Η Επιτροπή, στο παράρτημα του υπομνήματος ανταπαντήσεως που κατέθεσε στην ίδια υπόθεση, προσκόμισε άλλο πίνακα από τον οποίο προκύπτει η κατανομή των υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού της με βάση την ιθαγένειά τους και τη δεύτερη γλώσσα τους. Ο πίνακας αυτός περιλαμβάνει επίσης στήλη με τον «μέσο όρο» ανά γλώσσα, και συγκεκριμένα 56,4 % για την αγγλική, 19,8 % για τη γαλλική, 5,5 % για τη γερμανική, 2,2 % για την ολλανδική, 2 % για την ιταλική και 1,6 % για την ισπανική γλώσσα, ο δε μέσος όρος για όλες τις άλλες επίσημες γλώσσες είναι κατώτερος του 1 % ανά γλώσσα. «Μέσος όρος» 11,5 % έχει καταγραφεί για την κατηγορία «Δ/Υ» η οποία, κατά τις εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απεικονίζει όσα μέλη του προσωπικού δεν έχουν δηλώσει δεύτερη γλώσσα.

133 Ακόμη και αν η εξέταση περιορισθεί και πάλι στην περίπτωση της Επιτροπής, τα στοιχεία του ως άνω πίνακα δεν μπορούν να δικαιολογήσουν απαίτηση σχετική με γλωσσικές γνώσεις υποψηφίων σε διαγωνισμούς, όπως η επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση. Καταρχάς, ο πίνακας αυτός λαμβάνει υπόψη μόνο τη δεύτερη γλώσσα που έχει δηλώσει κάθε υπάλληλος και, επομένως, δεν απεικονίζει με πολύ ακριβή τρόπο τις γλωσσικές γνώσεις των υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, προκειμένου να προσδιορισθεί ο ακριβής αριθμός όσων έχουν τουλάχιστον ικανοποιητική γνώση, παραδείγματος χάριν, της αγγλικής γλώσσας, θα έπρεπε επίσης να ληφθούν υπόψη τόσο εκείνοι που έχουν ως κύρια γλώσσα τους την αγγλική όσο και εκείνοι για τους οποίους η αγγλική αποτελεί την τρίτη η την τέταρτη γλώσσα (και όχι μόνο δεύτερη γλώσσα), καθόσον δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι ένας υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού διαθέτει ικανοποιητική γνώση περισσότερων των δύο γλωσσών.

134 Εν πάση περιπτώσει, ακόμα και αν υποτεθεί ότι τα παρατιθέμενα ποσοστά της αγγλικής και, σε μικρότερο βαθμό, της γαλλικής γλώσσας θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν απαίτηση κατά την οποία οι υποψήφιοι που επιθυμούν να καταλάβουν θέση εντός της Επιτροπής πρέπει να έχουν ικανοποιητική γνώση τουλάχιστον μίας από τις δύο αυτές γλώσσες, τα δεδομένα που περιλαμβάνονται στον εν λόγω πίνακα δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την απόφαση να συμπεριληφθεί στις γλώσσες των οποίων απαιτείται γνώση και η γερμανική, ήτοι μια γλώσσα η οποία είναι η κύρια γλώσσα περίπου ενός υπαλλήλου στους δέκα και έχει δηλωθεί ως δεύτερη γλώσσα μόνο από 5,5 % των υπαλλήλων της

Επιτροπής. Επιπλέον, εφόσον έχει συμπεριληφθεί η γερμανική γλώσσα, δεν θα ήταν παράλογο να συμπεριληφθούν και η ιταλική, η ισπανική ή ακόμη η ολλανδική γλώσσα, δεδομένου ότι τα παρατιθέμενα ποσοστά των τριών γλωσσών αυτών δεν απέχουν πολύ από τα παρατιθέμενα ποσοστά της γερμανικής γλώσσας.

135 Πράγματι, η παρεχόμενη στους υποψηφίους σε διαγωνισμό δυνατότητα να επιλέξουν τη δεύτερη γλώσσα από περιορισμένο μόνο αριθμό επισήμων γλωσσών δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αντικειμενικώς δικαιολογημένη και ως μη δυσανάλογη, εφόσον στις γλώσσες αυτές περιλαμβάνονται, πέραν μιας γλώσσας της οποίας η γνώση είναι επιθυμητή ή ακόμη και αναγκαία, άλλες γλώσσες οι οποίες δεν παρέχουν κανένα ιδιαίτερο πλεονέκτημα. Εφόσον αντί της μόνης γλώσσας της οποίας η γνώση αποτελεί πλεονέκτημα για τον νεοπροσληφθέντα υπάλληλο γίνουν δεκτές, ως εναλλακτική λύση, άλλες γλώσσες των οποίων η γνώση δεν αποτελεί προτέρημα, δεν υφίσταται κανένας βάσιμος λόγος για να μην γίνουν επίσης δεκτές όλες οι λοιπές επίσημες γλώσσες.

136 Τέταρτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα είναι οι γλώσσες με το μεγαλύτερο ποσοστό εκμαθήσεως και χρήσεως ως ξένες γλώσσες στα κράτη μέλη της Ένωσης. Προς στήριξη των επιχειρημάτων της, η Επιτροπή προσκομίζει έκθεση της Eurostat, που δημοσιεύθηκε στο έντυπο *Statistics in Focus* 49/2010 από την οποία προκύπτει, αφενός, ότι η αγγλική είναι «μακράν η ξένη γλώσσα με το μεγαλύτερο ποσοστό εκμαθήσεως [στην Ευρώπη] σε όλες τις βαθμίδες της εκπαιδεύσεως, και ακολουθούν η γαλλική, η γερμανική, η ρώσικη και, σε μικρότερο βαθμό, η ισπανική», αφετέρου, ότι η «ευρύτερα διαδεδομένη ξένη γλώσσα [στην Ευρώπη] θεωρείται μακράν η αγγλική, και ακολουθούν η γερμανική, η ρωσική, η γαλλική και η ισπανική».

137 Τα στατιστικά στοιχεία αυτά αφορούν το σύνολο των πολιτών της Ένωσης και δεν μπορεί να γίνει κατά τεκμήριο δεκτό ότι αποτελούν ορθή απεικόνιση των γλωσσικών γνώσεων των υπαλλήλων της Ένωσης. Εν πάση περιπτώσει, η μόνη διαπίστωση στην οποία μπορούν να οδηγήσουν τα στοιχεία αυτά είναι ότι ο αριθμός των δυνητικών υποψηφίων που επηρεάζονται αρνητικώς από τη δυνατότητα επιλογής της δεύτερης γλώσσας των διαγωνισμών τους οποίους αφορούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις μόνο μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής είναι λιγότερο σημαντικός απ' ό,τι θα ήταν αν η δυνατότητα επιλογής περιοριζόταν σε άλλες γλώσσες. Πάντως, το γεγονός αυτό δεν αρκεί προκειμένου να συναχθεί ότι ο επίμαχος περιορισμός δεν εισάγει διάκριση, καθόσον ο ενδεχομένως περιορισμένος αριθμός των προσώπων που επηρεάζονται αρνητικώς δεν μπορεί να αποτελέσει βάσιμο επιχείρημα στο πλαίσιο αυτό (βλ. σκέψη 96 ανωτέρω).

138 Επιπροσθέτως, τα ως άνω πορίσματα θα μπορούσαν να αποδείξουν τον σύμφωνο προς την αρχή της αναλογικότητας χαρακτήρα του επίμαχου περιορισμού, εφόσον αποδεικνυόταν ότι αυτός ανταποκρινόταν στο συμφέρον της υπηρεσίας. Η Επιτροπή όμως δεν απέδειξε, με συγκεκριμένο τρόπο, ότι η τελευταία αυτή προϋπόθεση πληρούνταν.

139 Οι ανωτέρω εκτιμήσεις ισχύουν επίσης σε σχέση με τα αποδεικτικά στοιχεία που έχει προσκομίσει η Επιτροπή προκειμένου να αποδείξει ότι, όταν οι υποψήφιοι σε διαγωνισμό δεν υπέκειντο σε περιορισμούς ως προς την επιλογή της δεύτερης γλώσσας, η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα ήταν οι γλώσσες τις οποίες επέλεγαν οι περισσότεροι. Το γεγονός ότι ο αριθμός των υποψηφίων που αδυνατούν να επιλέξουν μια άλλη γλώσσα ως δεύτερη γλώσσα του διαγωνισμού είναι ενδεχομένως μειωμένος, δεν σημαίνει ότι οι υποψήφιοι αυτοί δεν υφίστανται διάκριση.

140 Πέμπτον, η Επιτροπή στο υπόμνημα ανταπαντήσεως που κατέθεσε στην υπόθεση Τ-124/13, υποστηρίζει ότι το σώμα προϊσταμένων των διοικητικών υπηρεσιών των θεσμικών οργάνων της Ένωσης προέβη στις αναγκαίες ενέργειες προκειμένου να εξετασθεί αν η αγγλική, η γαλλική και η γερμανική γλώσσα μπορούσαν να θεωρηθούν ως οι αντιπροσωπευτικότερες γλώσσες μεταξύ των γλωσσών που χρησιμοποιούνται εντός των υπηρεσιών των θεσμικών οργάνων. Η Επιτροπή προσθέτει ότι το σώμα αυτό διαπίστωσε συμφωνία ως προς τις γενικές κατευθύνσεις που θα έπρεπε να ακολουθεί η χρήση των γλωσσών στους διαγωνισμούς που διοργανώνει η EPSO.

141 Η Επιτροπή προσκόμισε έγγραφο του προέδρου του εν λόγω σώματος, της 10ης Ιουνίου 2013, από το οποίο προκύπτει ότι το σώμα διαπίστωσε συμφωνία των προϊσταμένων των διοικητικών υπηρεσιών των θεσμικών οργάνων της Ένωσης προκειμένου για την έγκριση γενικών κατευθυντηρίων γραμμών όσον αφορά τη χρήση των γλωσσών στους διαγωνισμούς που διοργανώνει η EPSO, πλην της επιφυλάξεως που διατύπωσε ο εκπρόσωπος του Δικαστηρίου ο οποίος δήλωσε ότι δεν λαμβάνει θέση. Η Επιτροπή προσκόμισε επίσης το κείμενο των κατευθυντηρίων γραμμών το οποίο αφορά η συμφωνία αυτή.

142 Τα στοιχεία αυτά, τα οποία είναι μεταγενέστερα των προσβαλλόμενων προκηρύξεων και της ασκήσεως της προσφυγής, δεν είναι ικανά να ανατρέψουν τις ανωτέρω εκτιμήσεις. Οι κατευθυντήριες γραμμές που ενέκρινε το σώμα προϊσταμένων των διοικητικών υπηρεσιών δεν κάνει μνεία κανενός νέου πραγματικού στοιχείου σε σχέση με όσα εξετάσθηκαν ανωτέρω. Πράγματι, ακόμη και η Επιτροπή παρατηρεί ότι τα στοιχεία που εξέτασαν οι προϊστάμενοι των διοικητικών υπηρεσιών «συμπίπτουν σε μεγάλο βαθμό» με όσα προέβαλε η Επιτροπή με το παράρτημα του υπομνήματός της αντικρούσεως. Πάντως, για τους λόγους που παρατίθενται ανωτέρω, τα στοιχεία αυτά δεν δύνανται να δικαιολογήσουν τα επιχειρήματα σχετικά με τη χρήση των γλωσσών στο εσωτερικό των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, επιχειρήματα που περιλαμβάνονται στην αιτιολογία των προσβαλλόμενων προκηρύξεων ή έχουν προβληθεί από την Επιτροπή με τα δικόγραφά της. Το γεγονός ότι οι προϊστάμενοι των διοικητικών υπηρεσιών των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, με την εξαίρεση του εκπροσώπου του Δικαστηρίου ο οποίος απείχε, κατέληξαν σε διαφορετικό συμπέρασμα, στερείται σημασίας.

143 Τέλος, έκτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο προβλεπόμενος με τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις περιορισμός της επιλογής της δεύτερης γλώσσας δικαιολογείται λόγω της φύσεως των δοκιμασιών. Συγκεκριμένα, η φράση «κέντρο αξιολογήσεως» έχει την έννοια ότι, για την ομοιόμορφη αξιολόγηση των υποψηφίων και τη διευκόλυνση της επικοινωνίας μεταξύ αυτών και άλλων μετεχόντων στον διαγωνισμό καθώς και της εξεταστικής επιτροπής, θα πρέπει να διασφαλισθεί ότι οι δοκιμασίες αυτές θα διεξαχθούν σε μια κοινή γλώσσα συνεννοήσεως.

144 Σε απάντηση στο ως άνω επιχείρημα, αρκεί να επισημανθεί ότι ο δικαιολογητικός αυτός λόγος που προβάλλεται προς στήριξη του επίμαχου περιορισμού δεν έχει περιληφθεί στην αιτιολογία των προσβαλλόμενων προκηρύξεων. Πάντως, δεν θα μπορούσε να συναχθεί ότι η διάκριση με βάση τη γλώσσα, η οποία απορρέει από τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις, δικαιολογείται για λόγους διαφορετικούς από αυτούς που έχουν περιληφθεί στις εν λόγω προκηρύξεις. Ως εκ τούτου, το ως άνω επιχείρημα πρέπει επίσης να απορριφθεί.

145 Επομένως, με βάση όλους τους ανωτέρω παρατιθέμενους λόγους, συνάγεται ότι η προβλεφθείσα με τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις δυνατότητα επιλογής της δεύτερης γλώσσας των υποψηφίων στους διαγωνισμούς που αφορούν οι εν λόγω προκηρύξεις μόνο μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας, δεν παρίσταται αντικειμενικώς δικαιολογημένη ούτε τελεί σε αναλογία με τον επιδιωκόμενο σκοπό ο οποίος, κατά την Επιτροπή, συνίσταται στην πρόσληψη υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού που μπορούν να αναλάβουν αμέσως καθήκοντα.

146 Συγκεκριμένα, προς δικαιολόγηση του εν λόγω περιορισμού δεν αρκεί η υπόμνηση του μεγάλου αριθμού γλωσσών τις οποίες το άρθρο 1 του κανονισμού 1 αναγνωρίζει ως επίσημες γλώσσες και ως γλώσσες εργασίας της Ένωσης ούτε η αναφορά στην οφειλόμενη στον αριθμό αυτόν ανάγκη επιλογής πιο περιορισμένου αριθμού γλωσσών, ή ακόμη και μίας μόνο γλώσσας, ως γλωσσών εσωτερικής επικοινωνίας ή «κοινών γλωσσών συνεννοήσεως». Θα πρέπει επιπλέον να παρατίθεται αντικειμενικός δικαιολογητικός λόγος για την επιλογή μίας ή περισσότερων συγκεκριμένων γλωσσών, κατ' αποκλεισμό όλων των υπολοίπων.

147 Αυτό ακριβώς το στοιχείο δεν μπόρεσαν να αποδείξουν τόσο η EPSO, η οποία εξέδωσε τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις, όσο και η Επιτροπή, καθής στη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Από κανένα στοιχείο που παρέσχε η Επιτροπή δεν προκύπτει ότι ο νεοπροσληφθείς

υπάλληλος που έχει ικανοποιητική γνώση της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας μπορεί να αναλάβει αμέσως καθήκοντα, ενώ ο υποψήφιος που έχει τουλάχιστον ικανοποιητική γνώση δύο άλλων επίσημων γλωσσών δεν μπορεί.

148 Συνεπώς, πρέπει να γίνουν δεκτοί ο τρίτος και ο έβδομος λόγος ακυρώσεως που έχει προβάλει η Ιταλική Δημοκρατία στην υπόθεση Τ-124/13, καθώς και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που έχει προβάλει το Βασίλειο της Ισπανίας στην υπόθεση Τ-191/13 και, χωρίς να είναι αναγκαία η εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως που δεν έχουν ακόμη εξετασθεί, να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις επίσης κατά το μέρος που παρέχουν στους υποψηφίους τη δυνατότητα να επιλέξουν τη δεύτερη γλώσσα μόνο μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας.

149 Επιπλέον, λαμβανομένου υπόψη του ως άνω συμπεράσματος, δεν είναι αναγκαία η εξέταση της αιτιάσεως που έχει προβάλει το Βασίλειο της Ισπανίας στην υπόθεση Τ-191/13 ως προς τη νομιμότητα της χρήσεως της δεύτερης γλώσσας την οποία κάθε υποψήφιος στον διαγωνισμό τον οποίο αφορά η προκήρυξη EPSO/AD/248/13 καλείται να επιλέξει, για ορισμένες δοκιμασίες του τελικού σταδίου του διαγωνισμού αυτού, μεταξύ της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας.

150 Πράγματι, το συμπέρασμα ότι η επίμαχη προκήρυξη διαγωνισμού, κατά το μέρος που περιορίζει την επιλογή της δεύτερης γλώσσας από τους υποψηφίους, είναι παράνομη, συνεπάγεται επίσης και κατά λογική αναγκαιότητα τον παράνομο χαρακτήρα του περιορισμού της επιλογής της γλώσσας που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για ορισμένες δοκιμασίες του τελικού σταδίου του διαγωνισμού, με συνέπεια, υπό τις περιστάσεις της κρινόμενης υποθέσεως, να καθίσταται άνευ αντικειμένου η εξέταση της νομιμότητας της τρίτης πτυχής της προκηρύξεως EPSO/AD/248/13 την οποία αμφισβητεί το Βασίλειο της Ισπανίας.

151 Τέλος, αφού άκουσε τους διαδίκους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της υποθέσεως Τ-124/13, οι οποίοι δεν προέβαλαν αντιρρήσεις συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι δεν πρέπει να ακυρωθούν τα αποτελέσματα των διαγωνισμών τους οποίους αφορούν οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις (βλ., συναφώς, αποφάσεις Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2012:752, σκέψη 103, και της 16 Οκτωβρίου 2013, Ιταλία κατά Επιτροπής, Τ-248/10, EU:T:2013:534, σκέψεις 45 έως 51).

Επί των δικαστικών εξόδων

152 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί, πέραν των δικών της εξόδων, και στα δικαστικά έξοδα της Ιταλικής Δημοκρατίας στην υπόθεση Τ-124/13 και στα δικαστικά έξοδα του Βασιλείου της Ισπανίας στην υπόθεση Τ-191/13, σύμφωνα με τα σχετικά αιτήματά των δύο αυτών κρατών μελών.

153 Το Βασίλειο της Ισπανίας, παρεμβαίνον στην υπόθεση Τ-124/13, φέρει τα δικαστικά έξοδά του σε σχέση με την παρέμβαση που άσκησε, συμφώνως προς το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ενώνει τις υποθέσεις Τ-124/13 και Τ-191/13 προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

2) Ακυρώνει την προκήρυξη του γενικού διαγωνισμού EPSO/AST/125/12, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων βοηθών στους τομείς του ελέγχου, των χρηματοοικονομικών/λογιστικής και της οικονομίας/στατιστικής, την προκήρυξη του γενικού διαγωνισμού EPSO/AST/126/12, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων βοηθών στους τομείς της βιολογίας, των βιοεπιστημών και των επιστημών υγείας, της χημείας, της φυσικής και των επιστημών των υλικών, της πυρηνικής έρευνας, των έργων πολιτικού μηχανικού και μηχανολογίας, της ηλεκτρολογίας και ηλεκτρονικής, καθώς και την προκήρυξη του γενικού διαγωνισμού EPSO/AD/248/13, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων διοικητικών υπαλλήλων (AD 6) στους τομείς της ασφάλειας κτιρίων και των εργασιών μηχανολογίας σε ειδικές τεχνικές οικοδομών.

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει, πέραν των δικών της εξόδων, και τα δικαστικά έξοδα της Ιταλικής Δημοκρατίας στην υπόθεση T-124/13 και τα δικαστικά έξοδα του Βασιλείου της Ισπανίας στην υπόθεση T-191/13.

4) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του σε σχέση με την παρέμβαση που άσκησε στην υπόθεση T-124/13.

Γρατσίας Kancheva Wetter

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Σεπτεμβρίου 2015.

υπογραφές